

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

*Exclusief
interview met
Ellsworth C. Bunker*

**SPECIAAL VERSLAG -
VIETNAM-OORLOG**

Dit schrijven ONZE LEZERS

Roken

„Ditmaal moet ik u gelukwensen met het artikel 'Roken, een dodelijk gevaar'. Ik hoop dat u hiermee vele mensen zult geholpen hebben, de veilige weg van het 'niet roken' terug te vinden.”

E.B., Aalst, O.-Vl.

„Daar ik een verwoed roker was heb ik met bijzondere aandacht uw artikel over roken gelezen in de april en mei afleveringen van *De ECHTE WAARHEID*. Door de verschrikkingen die vermeld staan in dat artikel en die een roker te wachten staan, heb ik de echte waarheid onder ogen gezien. Ik ben direct met roken gestopt, wat me in het begin nogal moeite kostte, maar ik heb het steeds vol kunnen houden.”

B.D., Gouda

„*De ECHTE WAARHEID* bevat een heel goed artikel over het roken. Maar ik rook ongeveer 1½ pakje per dag. Ik wil wel, maar ik kan er niet mee ophouden! Ik kan wel gillen als ik geen sigaret rook. Als u een middel weet om van het roken af te komen, zou ik dolgelukkig zijn.”

Mevr. G.S., Tilburg

• *Het antwoord hebt u inmiddels al in het juni-nummer gevonden. Het werkt! Duizenden mensen zijn er het levend bewijs van!*

Van man tot man

„Gruime tijd lees ik uw blad met volledige instemming, verbazing of ergernis, vanwege de directe 'man tot man' gerichte artikelen, die zonder pardon de echte waarheid verhalen. Een betere titel voor dit blad lijkt me ondenkbaar. Als medewerker aan een jeugdsociëteit acht ik de artikelen zeer geschikt voor deze mensen, een juiste tegenhanger voor al de oppervlakkige en links georiënteerde lectuur, die helaas vanwege de 'inspraak en democratie' niet geweigerd kan worden.”

R.S., Voorburg

Hippies, huichelarij en „happiness”

„De inhoud van deze brochure verbaasde mij enigszins, gezien de stellingname tegen zowel de hippie-cultuur als de huidige maatschappijvorm in onze Wes-

terse landen. Ik vraag mij af welk doel het Ambassador College met de uitgave van deze brochure voor ogen heeft? Ongewijfeld zal mij dit duidelijk worden wanneer ik *De ideale wereld van morgen - een blik in de toekomst* lees. Graag zou ik dit boekje dan ook van u willen ontvangen.”

J.J. van S., Tilburg

• *Lees ook vooral het artikel De „Jezus-trip” in dit nummer.*

Hoe bestaat het

„Mijn oprechte dank voor de steeds getrouwe toezending van uw blad. Als ik mijn vrienden erop attent maak dat uw blad en de vele boekjes gratis toegezonden worden, is er steeds veel oprechte verbazing, en dat het niet 'bestaat'.”

H.G.K.- de C., Zaandam

• *En toch bestaat het! Zie de uitvoerige uiteenzetting op pagina 28 van de methode die ons o.m. in staat stelt u dit nummer van verdubbelde omvang en in vierkleurendruk in handen te geven, zonder daarvoor één enkele cent te vragen!*

Suriname

„Vandaag heb ik de door u gezonden exemplaren van *De ECHTE WAARHEID* ontvangen. Ik was er erg blij mee en ik hoop dat u mij elke maand een exemplaar blijft sturen, daar ik in een plaats woon waar geen enkele afleiding is. Ik ben onderwijzeres in openbare dienst, dus moet ik gaan waar de overheid mij stuurt. De enige afleiding hier is dat je een avond naar de film kunt gaan. Ook geen mogelijkheden om verder te studeren.”

Mej. P.H., Nickerie, Suriname

Opvattingen wankelen

„Reeds gedurende ruim een jaar lees ik uw blad. Ik moet u bekennen dat het een zeer interessant blad is dat mijn standpunten en opvattingen, krachtens opvoeding en traditie eigen gemaakt, vele malen doet wankelen of zelfs geheel afbreekt. Met grote interesse grijp ik elke nieuwe editie, om die van a tot z te lezen.”

J.M., Ouddorp (Z-H)

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Augustus 1971

4e jaargang

No. 8

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. 1971 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUR

Dr. Herman L. Hoeh
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg
Vern L. Farrow Paul W. Kroll
David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid-Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor.

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W.R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Vierra, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Charlotte Cordell, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: Don Faast, John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan: Ambassador College, Postbus 496, Arnhem, Nederland.

Indien elders woonachtig: Ambassador College, Dutch Department, P. O. Box 1030, Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel oud als nieuw adres.

Persoonlijk

van

MIJN BEZOEK AAN VIETNAM

Saigon, Zuid-Vietnam, 16 maart 1971

Op voorstel van de Amerikaanse ambassadeur in Zuid-Vietnam, Ellsworth Bunker, had ik besloten een bezoek te brengen aan Saigon, de Zuidvietnamese hoofdstad. U zult wel dezelfde vraag stellen die ik hem het eerst stelde: „Is het wel veilig om naar Saigon te vliegen?”

„U zult er veiliger zijn dan op de straten van Washington” antwoordde de ambassadeur. Vele regeringsambtenaren in Washington, alsmede vele senators en congresleden hebben trouwens al een bezoek aan Saigon gebracht.

Het is nu dinsdagmiddag, 16 maart. Wij zijn hier deze morgen kort voor twaalf uur per vliegtuig uit Manila aangekomen. Op weg van het vliegveld naar mijn hotel zag ik tot mijn verbazing maar heel weinig van het oorlogsgebeuren.

Ik kwam vooral onder de indruk van het uitermate drukke verkeer. Vooral het autoverkeer was uitermate intensief. Op elke auto kwamen evenwel twee tot vier Japanse Honda-motorfietsen voor.

„Vóór de oorlog reed iedereen op een gewone fiets”, vertelde me een Amerikaan die nu in Saigon woont en die ons van het vliegveld afhaalde. „Nu rijdt iedereen op een motorfiets of in een auto. Die moeten ook contant betaald worden. Termijnbetalingen zijn niet mogelijk.”

„Dan worden ze zeker goedkoop verkocht”, opperde ik.

„Nee, ze kosten hier zowat drie keer zoveel als in Amerika, tengevolge van de hoge belasting erop.”

Sinds de verdeling van Noord- en Zuid-Vietnam is hier hetzelfde gebeurd dat ook in Oost- en West-Berlijn, Oost- en West-Duitsland en Noord- en Zuid-Korea gebeurd is. Het niet-communistische Zuid-Vietnam is economisch welvarend geworden, maar communistisch Noord-Vietnam niet.

„Hoeveel van deze nieuwe Zuidvietnamese welvaart is het gevolg van Amerikaanse geldelijke steun?” vroeg ik.

„Ongeveer 99,98%”, grinnikte mijn vriend uit Saigon. De welvaart is afkomstig van Amerikaanse steun en wat Amerikaanse militairen besteden. Het verkeer rond de middaguren

(Vervolgd op pagina 29)

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers
— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk	1
De echte waarheid over de oorlog in Vietnam	2
Exclusief onderhoud met Ellsworth C. Bunker	7
De E.E.G. — opkomende wereldkolossus	9
Vooruitlopend nieuws	15
Een wereld van zalig nietsdoen?	17
De grote SST-race	19
De „Jezus-trip”	24

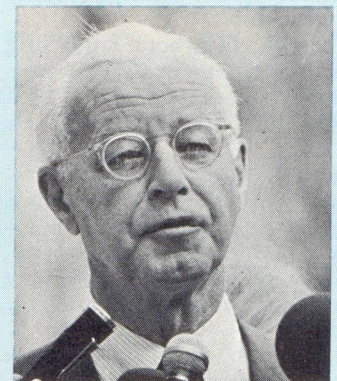

Foto: Wide World

ONZE OMSLAGFOTO

Onze omslagfoto toont de Amerikaanse ambassadeur in Vietnam, Ellsworth C. Bunker. Onlangs vloog de heer Herbert W. Armstrong, hoofdredacteur van *The PLAIN TRUTH*, vergezeld van de heer Stanley R. Rader, algemeen adviseur van Ambassadeur College, naar Saigon. In hun 45 minuten lange conferentie in de Ambassade, gaf Ambassadeur Bunker verhelderende gegevens over de oorlog in Vietnam. Notities over dit vraaggesprek opgenomen worden op pagina 7 en verder weergegeven.

„Waar vechten wij voor?“

Op onze AP-nieuws-telex verschijnt het volgende verhelderend verhaal: De donkerharige Jackie Navarra, 22 jaar oud, afkomstig uit Albion in de staat New York, is één van een twintigtal militaire verpleegsters in het 18de Chirurgisch Hospitaal te Quang Tri, Vietnam.

„Gisteren“, zei ze, „hadden we nogal wat ongevallen door landmijnen. Dat is erg deprimerend vanwege al die amputaties“. Een soldaat was juist gestorven na de amputatie van beide benen en een arm.

„Als ik maar wist“, zei ze „waarvoor we vechten“ — als de vijand ons land iets aangedaan had, zou ik het kunnen begrijpen. IK WEET NIET waarom we hier zijn! Zoveel soldaten vragen WAAROM. Ik weet het antwoord niet! Ik ben hier naar toe gekomen omdat ik wist dat ze hier medische hulp nodig hadden.“

In de afgelopen week heb ik drie keer een gehoor van bij elkaar 3500 mensen toegesproken. Ik vroeg diegenen hun hand op te steken, die gedurende de laatste vier regeringsperiodes in Washington een VERKLARING hadden gehoord of gelezen WAAROM de VS in Vietnam oorlog voeren — hoevelen de REDEN hadden vernomen of gelezen WAAROM 54 000 van onze jongens hun leven hadden gelaten (44 500 op het slagveld) in een oorlog die de VS meer dan 125 miljard dollar heeft gekost.

Ik bekeek elk gehoor aandachtig om het aantal mensen te schatten dat hun hand opstak. En ik keek en keek — maar ik zag geen enkele hand!

WAAROM heeft geen enkele regering te Washington gedurende de regeringsperiodes van de presidenten Eisenhower, Kennedy, Johnson en Nixon dit aan het Amerikaanse volk BEGRIJPELIJK gemaakt?

BEGRIJP MIJ NIET VERKEERD! Ik bedoel niet dat er geen reden is. DIE IS ER — en vier presidenten achtten de oorlog zo noodzakelijk dat ze hem Amerika niet bespaard hebben. Maar, afgezien van verklaringen dat Amerika zijn verplichtingen aan zijn bondgenoten moet nakomen — hetgeen vele Amerikanen ertoe heeft gebracht te geloven dat er GEEN ANDERE REDEN is dan het verrichten van een vriendendienst aan een of ander ver weg levend mensenras waar zij weinig van afweten — lijkt het wel of de mensen ALLEEN de communistische propaganda kennen.

EINDELIJK - de echte waarheid over

DE OORLOG IN VIETNAM!

WAAROM heeft in 11 jaar geen enkele Amerikaanse regering het volk doen BEGRIJPEN waarom de Verenigde Staten in oorlog zijn — WAAROM er geen doel of plan is geweest om te winnen — en WAAROM we eindelijk bezig zijn terug te trekken? Om miljoenen lezers werkelijk BEGRIP te verschaffen, vloog ik persoonlijk naar Saigon en sprak ik met Zuidvietnamezen, hoge regeringsfunctionarissen, in Saigon woonachtige Amerikaanse onderwijsdeskundigen en de Ambassadeur van de Verenigde Staten, Ellsworth Bunker.

door Herbert W. Armstrong

SAIGON, 17 maart:

HET IS HOOG TIJD dat u de werkelijke redenen BEGRIJPT WAAROM 54 000 jonge Amerikanen hun leven geofferd hebben – WAAROM de VS een totaal van 350 000 doden en gewonden geleden hebben – WAAROM de Verenigde Staten meer dan 125 MILJARD dollar hebben besteed aan de oorlog in Vietnam.

Nooit eerder is Amerika in zulk een oorlog verwickeld geweest. Het is, zoals Ambassadeur Ellsworth Bunker mij vandaag te Saigon te kennen gaf, de eerste oorlog die ooit op de TELEVISIE werd gevochten, midden in de huiskamers van het Amerikaanse volk. De meeste mensen in de Verenigde Staten BEGRIJPEN NIET:

- 1) WAAROM wij er aan deelnemen,
- 2) HOE en WANNEER het is begonnen,
- 3) WAT het doel van de VS is – en of er wel een is,
- 4) WAT VOOR SOORT oorlog het is en IN WELK OPZICHT hij anders is.

De meeste Amerikanen luisteren naar het nieuws over de hedendaagse gevechten, maar ze weten alleen maar dat toenemende duizendtallen protesteren, demonstreren en rebelleren tegen de Amerikaanse verwikkeling – dat aan dit protest senatoren, congresleden en enkele regeringsfunctionarissen deelnemen – dat toenemende duizendtallen schreeuwen: „Haal onze jongens terug”.

WAAROM geven de regeringsleiders geen UITLEG?

Vanaf de tijd dat ik vijf jaar oud was – of jonger, heb ik altijd willen BEGRIJPEN! Ik heb altijd het „WAAROM” van de dingen willen weten. Vanaf het moment dat ik mij, 60 jaar geleden, in het vak van de journalistiek en de reclame begaf, ben ik bezig geweest met de opdracht BEGRIP te verschaffen – met het DUIDELIJK maken van feiten en van de waarheid.

Daarom is het voor mij zo moeilijk geweest te begrijpen waarom de Amerikaanse regeringsleiders er niet in geslaagd zijn de boodschap over te brengen – WAAROM ze niet voor de dag gekomen zijn met een duidelijke verklaring aan het volk WAAROM de Verenigde Staten deze oorlog voeren.

Deze oorlog is veel meer dan een militaire oorlog. Naast vele andere zaken, is het een *psychologische* oorlog – een oorlog die de MENING en het DENKEN van de mensen raakt en verandert.

Propaganda is een belangrijk onderdeel van de communistische oorlogsvoering. WAAROM zijn de Amerikaanse leiders zo rampzalig slecht in staat tot het Amerikaanse volk door te dringen – de REDENEN voor de oorlog uit te leggen – de mensen duidelijk op de hoogte te stellen en de publieke opinie te leiden?

De communisten voeren deze fase van de oorlog zowel in Zuid-Vietnam (waar ze zoveel Viet-Cong op hun hand gekregen

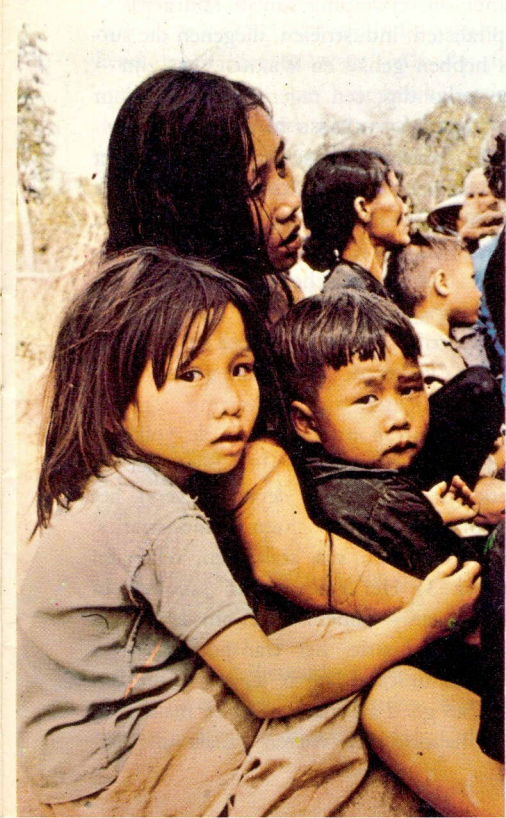
hebben) als in Amerika (waar ze protesten, demonstraties, relletjes en geweld verwekt hebben). De communisten zijn onovertroffen meesters in de kunst van het misleiden, verwarren en bedriegen van de mening van vijandelijke volkeren. WAAROM kunnen de Amerikaanse leiders niet LEIDEN – om de misleidende communistische propaganda te niet te doen – niet de feiten DUIDELIJK maken om de verwarrende communistische propaganda te neutraliseren – niet de waarheid helder uitleggen om zich tegen communistisch bedrog te weer te stellen?

Toen een Amerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken een poging ondernam om uit te leggen WAAROM Amerika in oorlog is, zei hij: „In hoeverre zijn onze belangen in de veiligheid van de wereld bij Vietnam betrokken? Deze kunnen niet duidelijk alleen ten opzichte van Zuidoost-Azië gezien worden of slechts ten opzichte van de gebeurtenissen van de laatste paar maanden. We moeten het probleem in perspectief zien. Wij moeten erkennen dat hetgeen wij in Zuid-Vietnam pogen te bewerkstelligen, een onderdeel is van een proces dat al lange tijd aan de gang is...”

Maakt die verklaring de REDEN voor de oorlog niet net zo helder als koffiedik voor het publiek? Uiteraard werd deze redevoering onder officiële omstandigheden gehouden, die de waardige en gedegen benadering vereisten.

Maar wat is de uitwerking op jongens die op dienstplichtige leeftijd komen? Als

Foto's: links – Ellison-Black Star; midden – U.P.I.; rechts – Ellison – Black Star

ze horen of lezen: „Wat wij in Zuid-Vietnam proberen te bewerkstelligen is een onderdeel van een proces dat al lange tijd aan de gang is” – doet dat soort verklaring deze jonge mannen in vaderlandsliefde ontvlammen en brengt het hen ertoe in dienst te willen treden? Brengt dat soort taal honderdduizenden jonge mannen ertoe een uniform aan te willen trekken – en hun leven te wagen – om „een onderdeel van een proces” te bewerkstelligen?

Het voorkomen van communistische expansie

Inderdaad kwam deze voormalige Minister van Buitenlandse Zaken er uiteindelijk toe te zeggen dat het een „PROCESS” was om „de expansie en uitbreiding van communistische overheersing door het gebruik van geweld jegens zwakkere naties in de randgebieden van de communistische invloedssfeer te voorkomen”. En zijn rede was niet bedoeld als een emotionele toespraak om vaderlandsliefde op te wekken teneinde vrijwilligers naar de aanmeldingsposten te krijgen.

Maar wat ik wil zeggen is dit: Toen de Verenigde Staten zich in de Tweede Wereldoorlog begaven, KREEG president Franklin D. Roosevelt zelf het Amerikaanse volk MEE door zijn doeltreffende radiogesprekken. Toen hij hartstochtelijk tot het Amerikaanse publiek sprak over „lafhartige aanvallen” en de dag van Pearl Harbor „die eerloos zal voortleven”, maakte hij zijn boodschap duidelijk – kreeg hij het volk mee, bracht hen er toe de oorlogsvoering te steunen – hij liet hen weten WAAR ze voor vochten en WAAROM ze in oorlog waren.

De Verenigde Staten waren al bij Vietnam betrokken onder het bewind van de presidenten Eisenhower, Kennedy en Johnson en nu onder het bewind van Nixon – en zij gingen zich er zelfs al mee bezig houden onder het bewind van president Truman. Als deze presidenten – of hun ministers van Buitenlandse Zaken – niet in staat waren duidelijk te maken WAAROM ze bij Vietnam betrokken zijn, waarom konden ze dan geen mannen uitzoeken en aanstellen die dat wél konden.

Waarom konden ze geen slagzinnen gebruiken als: „VANDAAG overweldigen communistische indringers Zuid-Vietnam – MORGEN zullen ze onze kusten binnendringen, ALS WE ZE NU NIET TEGENHOUDEN!” of „DRING DE RODE INVALLERS TERUG”.

Met andere woorden, waarom staan we INVALLERS – AGRRESSORS – toe het Ame-

rikaanse publiek – en een groot deel van de wereld – dusdanig te bedriegen dat men gaat geloven dat ze „verdedigers” – „bevrijders” – „VOLKSrepubliek” zijn, terwijl de WAARHEID precies het tegenovergestelde is? Zij vertellen *onze* mensen dat wij – de VRIJE mensen – „imperialisten” – „agressors” – „invalers” zijn.

Ik heb altijd geconstateerd dat diegenen die BESCHULDIGEN – of deze nu personen of volkeren zijn – zelf SCHULDIG zijn aan juist datgene waarvan ze anderen betichten.

De Amerikaanse functionarissen spreken feitelijk zo vaak in termen van „we moeten onze VERPLICHTINGEN aan de Zuid-Vietnamezen nakomen”, dat de Amerikanen beginnen te geloven dat zij alleen maar in oorlog zijn om de Zuid-Vietnamezen een genoeg te doen – om een jaren geleden aangegane verplichting na te komen – van de aard waarvan de meeste mensen praktisch niets afweten – en zelfs niet weten of ze die verplichting wel hadden móeten aangaan.

„De dominotheorie”

Tegen het eind van het bewind van Eisenhower en in het begin van de jaren 60, was er soms sprake van „de dominotheorie”. Maar ik betwijfel het of meer dan een enkeling er veel van afwist, of wist wat het inhield. Of dat een enkeling het zich heden nog herinnert. De theorie was: „ALS Zuid-Vietnam valt, vallen één voor één alle volkeren van Zuidoost-Azië. Met andere woorden, dan zouden de communisten vervolgens Laos, Cambodja, Thailand, Malakka, Singapore en Indonesië onder de voet lopen en veroveren – en dan Australië.

Als de Verenigde Staten hun agressie en invallen niet in Zuid-Vietnam zouden tegenhouden, zou het te laat zijn. De communisten zouden zo’n greep op de hele wereld gekregen hebben, dat de VS niet in staat zouden zijn hen tegen te houden voor ze de Verenigde Staten binnendrongen. En tegen die tijd zouden ze zo machtig zijn dat ze Amerika waarschijnlijk zouden kunnen verslaan.

DAT was eigenlijk de reden waarom de Verenigde Staten erbij betrokken raakten!

DAT is het ware antwoord WAAROM de Verenigde Staten die oorlog voeren!

In die tijd zag het er naar uit dat de communisten op het punt stonden Singapore en geheel Indonesië met zijn 125 miljoen mensen – op vier na het grootste volk ter wereld – te overheersen. Onder president Soekarno zag het er naar uit dat Indonesië communistisch werd. Maar die

gehele Zuidoostaziatische situatie is sindsdien veranderd. Later meer daarover.

Laten we nu terugkeren naar het aller-eerste begin en de belangrijkste gebeurtenissen die op Vietnam tot op dit ogenblik betrekking hebben puntsgewijs vermelden. Laat mij uitleggen wat er sinds die tijd in geheel Zuidoost-Azië gebeurd is – en wat de huidige stand van zaken is!

De communistische filosofie

Laten we eerst helemaal teruggaan naar de laatste dagen van de Tweede Wereldoorlog. De Verenigde Staten waren toen nog een bondgenoot van de Sovjetunie.

Ver voor de Tweede Wereldoorlog – in 1927/28 – hoorde ik van een communistische „Zelfstudie cursus” – een soort schriftelijke cursus, uitgebracht door de Communistische Partij. Ik volgde die gehele cursus. Hier volgen de belangrijkste grondprincipes van de gehele communistische filosofie, doelstelling, samenzwering en plannen:

Zij erkennen dat „zuiver communisme” niet in praktijk gebracht kan worden, of aan het volk de beloofde voordelen kan brengen, voordat DE HELE WERELD onder de macht ervan is. Het is een WERELDOMVATTENDE REVOLUTIE – een samenzwering om ALLE regeringen in ALLE landen omver te werpen. Het is GEEN democratie. Het is GEEN regering VAN het volk, DOOR het volk van anderen af. Het is de DICTATUUR van het „proletariaat”. Economisch en maatschappelijk is het de geplande omverwerping van de „burgerij” – kapitalisten, industriëlen, diegenen die succes hebben gehad en WERKGEVERS zijn – het verkondigt een regering voor en door de WERKENDE KLASSE te zijn.

De „werkende klasse” echter regeert niet – maar het DICTATORSCHAP van een klik mannen aan de top van het Politbureau (in de USSR) regeert.

De communistische METHODE om dit wereldgevecht te voeren is: 1) Propaganda in alle vrije landen, gebaseerd op leugens, bedrog, verkeerde voorstelling van feiten en het stichten van verwarring. 2) Het verwekken van protesten die de volkeren onderling verdelen (in het bijzonder de werkende klasse tegen de werkgevers), het organiseren van optochten, demonstraties, het veroorzaken van stakingen, rellen en geweld. 3) Het gebruik van sabotage in vrije landen – samenzweren om de raderen van de industrie, het transportwezen en de communicatie lam te leggen – om een natie zo goed als machteloos te maken. 4) Guerillaoorlog te voeren (zoals in Viet-

Foto: U.P.I.

DE HAVEN VAN SAIGON werd grotendeels gebouwd om in de militaire behoeften van het Amerikaanse leger, tengevolge van de oorlog in Vietnam, te voorzien.

nam). 5) En tenslotte, het uiteindelijke gebruik van geweld. Ze hebben zich de beslissende fase van hun gevecht altijd voorgesteld als een grootscheepse TOTALE oorlog tussen het Rode Leger en de Verenigde Staten op Amerikaanse bodem.

Communisten wijden hun leven aan deze STRIJD! Voor hen is het leven een voortdurende STRIJD. Ze dringen op en dringen op en dringen op – en stoppen nooit met opdringen. Het streven naar vrede door vrije naties wordt door de communisten als een teken van zwakte beschouwd. Ze hebben alleen respect voor MACHT die sterker is dan de hunne. Ze sluiten verdragen met het bepaalde doel ze te schenden wanneer het hun uitkomt. Hun woord is volkomen onbetrouwbaar.

De USSR kan terecht beschreven worden als een grote beer die lomp rondsjokkend tegen deuren trapt. Als de deur opengaat – of de trap haar breekt – sjokt de beer naar binnen. Maar als een boze, grommende en grauwend buldog vanachter de geopende deur de beer tegemoet gaat, zal de beer achteruit deinzen. En als de buldog aanvalt, zal de beer verbaasd snel op de vlucht slaan.

Als de Russische Beer eenmaal zijn poot in een land heeft neergezet, blijft die daar – tenzij hij door een sterkere MACHT verdreven wordt. Maar de Russen zullen altijd bakzeil halen of terugtrekken als ze geconfronteerd worden met een sterkere MACHT. Ik heb nooit gesnapt waarom de achtereenvolgende Amerikaanse regeringen te Washington over het algemeen dit feit niet onderkend en er niet naar gehandeld hebben.

Een terzake dienend voorbeeld: De Cubaanse raketcrisis. Toen president Kennedy tenslotte met de blokkade van Cuba de

Russen liet zien dat de Verenigde Staten bereid waren GEWELD te gebruiken, haalden de Russen onmiddellijk bakzeil en verwijderden de raketten. Maar als deze geaardheid van de Russische Beer begrepen en er volledig naar gehandeld was tijdens het Varkensbaai-incident in april 1961 – hadden de VS hun MACHT volledig gebruikt in plaats van voorzichtige halve maatregelen te nemen – dan zou er nooit een raketcrisis geweest zijn.

Maar in de Tweede Wereldoorlog onderkende president Roosevelt niet dat de communisten eigenlijk de vijanden van de VS waren. Hij meende dat hij door een verzoeningspolitiek en met vriendelijkheid Stalin uiteindelijk zou bekeren. Hij had toen KUNNEN weten wat ik al in 1927/28 van de communistische zelfstudie cursus geleerd had omtrent de ware oogmerken, doelstellingen en methodes van het communisme. Die gegevens waren even toegankelijk en beschikbaar voor hem, de F.B.I. en het State Department, als ze voor mij waren. Zo werd Amerika de bondgenoot van de Sovjetunie.

Dit chronisch zwakke punt van de kant van de Amerikaanse en Westeuropese volken en hun leiders om te onderkennen wie onze ware vrienden en wie onze vijanden zijn, is al voorzeggd in bijbelse profetieën. Daar wordt gesproken over onze bondgenoten als over onze „minnaars” en over het door ons verzaken van God, terwijl we in plaats daarvan op deze „minnaars” vertrouwen. Deze merkwaardige profetieën spreken over deze bondgenootschappen als over overspel – de hoer spelen. Maar, luidt het, wij zijn niet gelijk aan andere hoeren geweest, maar „het hoerenloon beschimpende. O, die overspelige vrouw, zij neemt in plaats van haar man de vreemden aan! Men [de vreemden]

geeft loon aan alle hoeren; maar gij geeft uw loon aan al uw boelen, en gij beschenkt ze” (Ezechiël 16:31-33).

Toch zeggen deze verbazingwekkende profetieën ook: „Al uw liefhebbers hebben u vergeten” (Jeremia 30:14) en nog eens: „... zij heeft geen trooster onder al haar liefhebbers; al haar vrienden hebben trouwelooslijk met haar gehandeld, zij zijn haar tot vijanden geworden” (Klaagliederen 1:2). En zelfs nog eens: „Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet”. En we zijn „als een botte duif, zonder hart”, of, zoals de Nieuwe Vertaling het duidelijker uitdrukt: „als een onnozele duif, zonder verstand” (Hos. 7:9,11). Onze vroegere communistische bondgenoot heeft onze kracht op meer manieren verteerd dan we blijken in te zien – Vietnam, de „koude oorlog”, al de door de communisten verwekte protesten, oproer, relletjes en geweldpleging.

Op een zekere dag in 1945 toen ik in Portland in de Amerikaanse staat Oregon aan een radiouitzending begon, verwachtten we elk moment een nieuwsbericht op de telexen dat de Russische troepen een uitzonderlijk belangrijk punt ingenomen hadden dat een beslissende uitwerking op het beëindigen van de oorlog zou hebben. Ik was met de omroepers van het radiostation overeengekomen dat ze me het telexbericht als het binnenkwam zouden brengen, zodat ik het in mijn programma zou kunnen mededelen. Het kwam niet – toen niet, en de volgende dag niet, noch de volgende week; het kwam helemaal niet. WAAROM niet? De Russen wilden de oorlog toen nog niet beëindigen. Ze wilden uitstel totdat ze alle Oosteuropese satellietlanden konden bezetten.

Toen Generaal Pattons troepen snel naar Berlijn oprukten en het er naar uitzag dat ze de oorlog snel zouden beëindigen, werd Patton, op verzoek van „bondgenoot” Rusland, bevolen halt te houden. Dit om Rusland in de gelegenheid te stellen Berlijn van het oosten uit binnen te trekken, zodat het Oost-Duitsland na de oorlog als communistisch gebied bezet konden houden.

Ja, het lijkt soms wel of we in ons optreden tegen andere volkeren „als een onnozele duif, zonder verstand” zijn.

Laten we nu eens kijken wat dit alles te maken heeft met de situatie in VIETNAM.

Waarom communisten in Zuidoost-Azië

Toen de Tweede Wereldoorlog eindigde slokten de communisten in hun strijd om

de hele wereld onder de voet te krijgen het aangrenzend gebied op.

Ik heb al sinds 1934 gezegd dat de communistische samenzwering om de wereldheerschappij in handen te krijgen vereist dat Amerika vanuit het verre Oosten en Zuidoost-Azië benaderd wordt – dat China communistisch zou worden. Dat werd het ook op 21 september 1949. Maar NIET onder heerschappij van het Kremlin. De communistische leider Mao Tse-toeng was de bewindvoerder. Hij riep de „Volksrepubliek China” uit. Tsjoe En-lai werd op 1 oktober 1949 tot Premier en Minister van Buitenlandse Zaken benoemd.

Vóór de oorlog stonden de drie geassocieerde staten van Indochina – Laos, Cambodja en Vietnam onder Frans koloniaal bewind. Ze werden Frans Indochina genoemd. Gedurende bijna een twintigtal jaren voor de Tweede Wereldoorlog voerden de Vietnamezen al onder leiding van de verbannen communist Ho Tsj Minh een ondergrondse onafhankelijkheidsstrijd tegen Frankrijk. Ho Tsj Minh was een in Moskou opgeleide communistische veteraan. In 1941 bezetten de Japanners Indochina. En tussen 1941 en 1945 verleenden de Verenigde Staten militaire hulp aan Ho Tsj Minh. Nog een bondgenoot die in werkelijkheid onze vijand was. Dezelfde vijand die wij nu bestrijden! Dit is het moment waarop de Verenigde Staten voor het eerst betrokken raakten bij Vietnam!

Aan de kant van de communisten!

Op 2 september 1945, na de Japanse nederlaag, riep Ho Tsj Minh vanuit Hanoi de onafhankelijkheid van geheel Vietnam uit. Hieruit vloeide gedurende acht jaar een koloniale oorlog tegen de Fransen voort, die door de mensen in de Verenigde Staten nauwelijks opgemerkt werd.

In 1946 begon de regering te Washington in te zien dat de communisten feitelijk onze vijanden waren – en niet onze vrienden. In 1950, onder de regering van Truman, begonnen de Verenigde Staten militaire en economische hulp aan de anti-communistische troepen in Indochina te zenden. In Augustus 1950 kwamen de eerste Amerikaanse militaire adviseurs in Vietnam aan – 35 waren het er.

Dat was het begin van Amerika's verwickeling in Vietnam. De Verenigde Staten kregen na de Franse nederlaag ook de rekening gepresenteerd. Dat kostte de VS tussen 1 en 3 miljard dollar aan militaire en economische hulp! Andere volkeren ondermijnen de macht van Amerika. „Al

te goed is buurmans gek” schijnt vandaag de dag speciaal op Amerika te slaan.

Nadat China in 1949 communistisch werd, begon Rood China hulp te zenden aan de communistische troepen in Vietnam. Ho Tsj Minhs troepen werden de Viet Minh genoemd.

President Eisenhower aanvaardde zijn ambt in 1953. Hij was gedwongen vrijwel onmiddellijk een beslissing te nemen inzake Indo-China. De Fransen vochten er nog. President Eisenhower besloot de Amerikaanse hulp aan de Fransen voort te zetten en uit te breiden. De Franse ineenstorting werd bespoedigd. De VS bleven met een hoog percentage van de kosten van de Franse oorlog zitten.

Door de Franse militaire catastrofe moest president Eisenhower beslissen of Amerika nu direct moest ingrijpen. Hij verklaarde dat hij „zich geen grotere ramp voor Amerika kon voorstellen dan nu ernstig verwickeld te raken in een groot-scheepse oorlog in een van die gebieden [Indo-China]”.

Op 21 juli 1954 werd er een 14-mogendheden-conferentie te Genève gehouden. De Verenigde Staten waren er niet bij. Zij meenden de oorlog te beëindigen door Vietnam op de 17de breedtegraad te *verdelen* in een communistisch Noord-Vietnam en een vrij Zuid-Vietnam. Frankrijk, Engeland en de Sovjetunie ondertekenden dat verdrag. Alle ondertekenaars beloofden plechtig de neutraliteit en onafhankelijkheid van Laos en Cambodja te eerbiedigen.

Wat deze diplomaten niet begrepen was de MANIER VAN OORLOGVOEREN die daarginds werd toegepast. Er is daar geen oorlog met een frontlijn. Er zijn geen fronten. Het is een guerrillaoorlog, hier, en daar, en op allerlei afzonderlijke plaatsen. De verdeling van Vietnam in Noord en Zuid kon de communistische agressie niet tegenhouden.

De diplomaten op de Parijse Conferentie hadden moeten weten dat het communisme NOOIT zal stoppen met *opdringen*. Om aan te nemen dat ze vredig ten noorden van die 17de breedtegraad zouden blijven was ronduit belachelijk.

Om de vrede in het gebied verder te waarborgen, gaf president Eisenhower in een vergadering te Manila op 8 september 1954 de stoot tot het opzetten van de Zuidoostaziatische Verdragsorganisatie (SEATO).

De VS raken rechtstreeks betrokken

Vervolgens nam president Eisenhower op 23 oktober 1954 een noodlottige stap.

Hij schreef aan president Diem (spreek uit Dzem) van Zuid-Vietnam dat voortaan de Amerikaanse hulp niet via de Franse autoriteiten verleend zou worden maar rechtstreeks aan de regering van Zuid-Vietnam.

Dat was in werkelijkheid de *1ste stap* in de richting van rechtstreekse verwikkeling van de Verenigde Staten.

Stap 2: Op 12 februari 1955 nam de Amerikaanse Militaire Steun en Advies-Groep de opleiding van het Zuidvietnamese leger over. Een grote fout die hier gemaakt werd was het feit dat de Amerikaanse krijgskundigen nog niet DE SOORT van oorlog onderkenden die daar gevoerd werd.

Stap 3: Een week later werd het Zuid-oostaziatisch Gezamenlijk Verdedigingsverdrag van kracht. Volgens dit verdrag beloofden de Verenigde Staten plechtig elke deelnemer die hulp inriep tegen agressie te hulp te komen. De Verenigde Staten waren GEBONDEN – en ZIJN HET NOG.

Stap 4: De Geneefse Accorden hadden voorzien in een nationaal plebisciet in geheel Vietnam te houden in juli 1956. *Die verkiezing werd nooit gehouden.* Diem wist dat het een populariteitswedstrijd tussen hem en Ho Tsj Minh zou worden en dat hij zou verliezen. Zijn besluit kondigde een hernieuwing van de guerrillaoorlog aan, die zich gevaarlijk uitbreidde en zeer wreed werd in de jaren 1959/60.

Stap 5: Als gevolg van deze economische welvaart in Zuid-Vietnam, hield het Noorden op 23 september 1960 een vergadering te Hanoi – tijdens de campagne voor de Amerikaanse presidentsverkiezing – die opriep tot een guerrillaoorlog op grote schaal ten einde Zuid-Vietnam met geweld te overwinnen en over te nemen. Kaders van oud-guerrillastrijders werden vanuit het geregelde leger Zuid-Vietnam ingestuurd. In ieder dorp organiseerden ze een ondergronds apparaat en een spionagenetwerk met spionnen en sympathisanten in elk dorp. Een bewind van terreur werd ontketend. Het was gericht op het uitroeien van alle leiderschap in Zuid-Vietnam, van dorpschoude en onderwijzers tot en met de regering Diem te Saigon.

President Eisenhower bleef bij zijn oorspronkelijke standpunt dat, zo er al een oplossing te Zuid-Vietnam zou komen, het een POLITIEKE en GEEN MILITAIRE zou zijn – voor zover het de deelname van de Verenigde Staten betrof.

Stap 6: Toen president Eisenhower in 1961 zijn ambt neerlegde, waren er 773 militaire adviseurs in Zuid-Vietnam en GEEN GEVECHTSTROEPEN. De Amerikaanse

hulp kostte rond \$200 000 000 per jaar. Tijdens een dramatische door de tv uitgezonden persconferentie waarschuwde president Kennedy de Sovjetunie dat de Verenigde Staten „niet het verlies van Laos aan de communisten zullen gedogen”.

Stap 7: Een maand na de verkiezingen van 1960 begonnen de Sovjets (de USSR) de communistische troepen in Laos per luchtbrug vanuit Hanoi te voorzien van wapens en munitie. In het begin van 1961 ontketenden de communisten een belangrijk offensief om strategisch gebied te veroveren en aanvoerroutes te openen langs de Laotiaanse grens naar Vietnam.

Stap 8: Op 2 oktober 1961 verklaarde Diem dat de communistische guerrillaoorlog aangegroeid was tot een „echte oorlog”. President Kennedy gaf de verzekering dat de VS „bereid zijn Vietnam te helpen haar onafhankelijkheid te behouden, haar volk te beschermen tegen communistische moordenaars en een beter leven op te bouwen”. Vliegtuigen van de Luchtmacht begonnen grote hoeveelheden Amerikaans militair materieel naar Zuid-Vietnam aan te voeren.

Stap 9: Het terrorisme en de aanvallen op Zuid-Vietnam namen toe. Op 5 mei 1961 verklaarde president Kennedy op een persconferentie dat het gebruik van Amerikaanse troepen in Zuid-Vietnam **OVERWOGEN** werd. Op 7 februari 1962 was het totale Amerikaanse militaire personeel in Zuid-Vietnam toegenomen tot 4000 man. Halverwege het jaar waren de Amerikaanse troepen toegenomen tot 10 000 man. 46 Amerikanen waren gedood sinds 1961. Op 14 maart 1962 zei president Kennedy dat geen van de Amerikanen die in Vietnam dienst deden „gevechtstroepen” genoemd konden worden. Op 12 maart 1962 gaf de heer McNamara (Minister van Defensie) toe dat Amerikaanse soldaten schoten hadden gewisseld met communisten. Het buitenlands hulpprogramma werd opgevoerd naar \$300 000 000 per jaar.

Stap 10: 1 november 1963: Tijdens een miterij van Zuidvietnamese legerofficieren werden president Diem en zijn broer Ngo Dinh Nhu vermoord. Saigon was een broeinest van intriges tussen neutralisten, nationalisten, communisten, Franse en Chinese belangen, religieuze groeperingen, linkse studenten en eierzuchtige politici. Op 22 november 1963 werd president Kennedy vermoord, 21 dagen na de moord op Diem. Lyndon B. Johnson werd president. Er waren nog steeds minder dan

(Vervolgd op pagina 32)

Foto: Wide World

Exclusief interview te Saigon met **Ellsworth C. Bunker** **V.S.-Ambassadeur in** **Zuid-Vietnam**

Op voorstel van Ellsworth C. Bunker, Ambassadeur van de Verenigde Staten in Zuid-Vietnam, vloog Herbert W. Armstrong naar Saigon, vergezeld door Stanley R. Rader, algemeen adviseur van Ambassador College. Tijdens hun drie kwartier durende conferentie in de Ambassade verschaftte de Ambassadeur de heren Armstrong en Rader enige verhelderend werkende informatie over de oorlog in Vietnam. De heer Rader maakte aantekeningen van dit onderhoud waarvan u hieronder een afschrift aantreft.

door Stanley R. Rader

Saigon, Zuid-Vietnam

OP WOENSDAG, 17 maart, werden wij ontvangen door Ambassadeur *Ellsworth C. Bunker* in de Amerikaanse Ambassade te *Saigon*.

De heer Armstrong deelde de Ambassadeur mede dat de 7½ miljoen lezers van *The PLAIN TRUTH* een scherp omljnd artikel over de gehele situatie in Vietnam op prijs zouden stellen. Ambassadeur Bunker merkte

op dat ons bezoek hem genoegen deed en dat hij overtuigd was dat niemand over Vietnam kon schrijven of het kon begrijpen zonder ter plaatse kennis genomen te hebben van de vele ingewikkelde problemen.

De heer Armstrong vertelde de Ambassadeur dat hij van hem wilde weten *waarom* de Amerikanen betrokken zijn geraakt bij Vietnam, *waarom*

de President nu van plan is de Amerikanen uit het gebied te verwijderen en *wat* de terugtrekking van Amerikaanse strijdkrachten zal betekenen voor Vietnam en het Zuidoostaziatisch gebied.

Vietnam — zonder weerga in de annalen van de oorlogsvoering

Ambassadeur Bunker zette uiteen dat de oorlog in Vietnam totaal verschilde van elke andere oorlog die de Amerikaanse strijdkrachten en het Amerikaanse volk ooit hadden meegemaakt. Hij constateerde dat het een oorlog was van agressie, een oorlog van ondermijning en infiltratie, een psychologische oorlog, een politieke oorlog, een maatschappelijke oorlog en de eerste oorlog die ooit iedere avond op de tv gevoerd werd.

Hij verklaarde tevens dat het een oorlog was die gevoerd werd met dusdanige zelfopgelegde remmingen en beperkingen, dat wanneer eenmaal de geschiedenis van het tijdperk geschreven is, hij in de annalen van het oorlogvoeren zonder weerga en ongeëvenaard zal zijn. Het was een oorlog met onduidelijke gevechtslinies en een oorlog waarin de vijand zich straffeloos naar veilige gebieden kon terugtrekken en zijn troepen te velde vanuit diezelfde schuilplaatsen kon bevoorraden.

De Ambassadeur gaf toe dat er vele fouten waren gemaakt door het Amerikaanse Opperbevel, omdat de oorlog uniek is in de moderne geschiedenis. Sommige van die fouten waren in januari 1968 nog niet hersteld. Er hadden zich, bijvoorbeeld, fouten voorgedaan bij de opleiding en uitrusting van de Zuidvietnamese landstrijdkrachten (ARVN). Pas na 1968 werd het M-16 geweer aan de ARVN geleverd en de opleiding van de ARVN werd pas trapsgewijs opgevoerd en opgezet om onafhankelijke en doelmatige gevechtstroepen af te leveren na de aankomst van Generaal Abrahams, na het Tet-offensief van januari 1968.

Ambassadeur Bunker legde uit dat de Amerikaanse strijdkrachten in dit gebied betrokken raakten ten einde aan onze verplichtingen aan onze bondgenoten te voldoen en Rusland en Rood-China onze bereidheid om aan dergelijke verplichtingen te voldoen in te prenten en inderdaad onze verplichtingen gestalte te geven. In bredere zin manifesteerde het nakomen van onze verplichtingen onze verdere bereidheid de *verantwoordelijkheden* van macht te aanvaarden.

Vietnamisering

De Ambassadeur gaf vervolgens een overzicht van de vietnamisering van de oorlog. De vietnamisering heeft twee hoofdbestanddelen. Het eerste is de versterking van de Zuidvietnamese strijdkrachten, het tweede is de uitbreiding en versterking van het pacificatieprogramma. Ambassadeur Bunker verzekerde ons dat de Vietnamese troepen nu sterker en doelmatiger zijn. Hij zette uiteen dat er niet langer vijandelijke acties op grote schaal meer plaats vonden en dat de vijand tot kleine gevechtseenheden teruggebracht was.

Hij beschreef de groei van de ARVN-troepen (de geregelde strijdkrachten) die nu meer dan 600 000 man tellen. Daarbij moet men nog de regionale en territoriale hulpstroepen optellen, evenals de zelfverdedigingseenheden van de bevolking, welke laatsten geen soldij ontvangen en vrijwilligers zijn. Het totaal aantal van deze diverse troepen bedraagt meer dan 1 miljoen man.

De Ambassadeur herinnerde ons eraan dat na het Tet-offensief meer dan 600 dorpen in Zuid-Vietnam in de macht van de Viet Cong waren of er door geterroriseerd werden. Momenteel is dat aantal ongeveer 40. Natuurlijk verschilt de graad van veiligheid van dorp tot dorp, maar hoewel de terroristische guerilla-activiteiten van de vijand erop gericht zijn het pacificatieprogramma te ontwrichten en indien mogelijk geheel te vernietigen, heeft zich over het algemeen een gestage verbetering voorgedaan. De veiligheid in de dorpen is verbeterd en de Vietnamese steun aan de regering is toegenomen.

De Ambassadeur bracht vervolgens de kwestie van President Nixons plan ter sprake om vóór juni 1972 de Amerikaanse troepen terug te zenden, met uitzondering van misschien ongeveer 50 000 man vrijwilligers. Hij herinnerde ons eraan dat de President de terugtrekking aan drie punten gekoppeld had:

1. Vordering van de vredesbesprekingen in Parijs
2. De intensiviteit van gevechten in het gebied en de voortgang van het pacificatieprogramma
3. De vietnamisering van de oorlog zelf

De Ambassadeur gaf toe dat er geringe vordering werd gemaakt in Parijs, maar zoals hij zoëven had uiteengezet, was de

pacificatie goed op dreef. Niet alleen was de ARVN beter toegerust, beter geoefend en zekerder van zichzelf maar de ARVN had ook het leeuwendeel van de gehele oorlogs-inspanning op zijn schouders op dit moment. De Amerikaanse verliezen waren tot een zeer laag peil gedaald, terwijl de verliezen van de ARVN tot recordhoogte gestegen waren.

De Ambassadeur merkte ook op dat zeer zware verliezen geleden werden door de Noord-Vietnamezen en de Viet Cong.

Stabilisering van de Vietnamese economie

De Ambassadeur wees op de nieuwe landhervormingswet die onlangs ten uitvoer was gebracht en op de zichtbare tekenen van de sterke economie nu en voor de toekomst.

Hij verklaarde dat de inflatie sinds januari 1970 onder controle was en dat er zich inderdaad geen stijging in de kosten van levensonderhoud had voorgedaan sinds die tijd, ondanks het feit dat het een oorlogseconomie was. Hij vermeldde de rijsttoegst die dit jaar een nieuw record was de groei van de kleine industrieën, het herstel van de rubberindustrie en de vele plannen van buitenlandse investeerders voor autoassemblagefabrieken, kunstmestfabrieken, enz. Hij wees op de zeer welvarende boeren en vertelde ons dat hij bij wijze van grap aan de vorige Japanse Ambassadeur had voorgesteld Saigon voortaan Honda-ville te noemen.

De Ambassadeur richtte onze aandacht op dit huidige jaar, het jaar van de verkiezingen. Het lagerhuis van de wetgevende macht zal in augustus gekozen worden en in oktober zullen de President en de Vice-Presidenten gekozen worden. Hij verklaarde dat de VS hebben getracht democratische instellingen op een buitenlandse samenleving te enten, zoals zij zo dikwijls in het verleden hebben gedaan met verschillende maten van succes.

De komende jaren zullen het constitutionele apparaat van bestuur en de politieke rijpheid van het land beproeven. Uiteraard zijn democratische instellingen wat vreemd voor een land dat in wezen georiënteerd is op het gezin en de voorouders — en autoritair van opvatting is.

De Ambassadeur was vol vertrouwen dat na de repatriëring van het merendeel van de Amerikaanse troepen de Zuidvietnamese regering zal voortgaan met het ontwikkelen en vervolmaken van haar eigen maatschappelijke revolutie en dat de

(Zie *vervolg binnenzijde achterpagina*)

EUROPESE GEMEENSCHAP

OPKOMENDE WERELD- KOLOSSUS

Belangrijke, historische gebeurtenissen doen West-Europa van gedaante veranderen. Maar de meeste Amerikanen b.v. zijn zich van de verandering ten aanzien van wat er gebeurt niet bewust. Het wordt tijd voor een egocentrisch Amerika om wakker te worden — voordat zijn bondgenoten zijn vijanden worden.

door Gene H. Hogberg

STELT U zich de opzienbarende toekomst van West-Europa eens voor.

Een bond van tien staten met misschien 250 miljoen inwoners, die zowel de Verenigde Staten als de Sovjet-Unie als economische macht overtreft en die voor de eerste maal wereldomspannende politieke macht en invloed bezit. Een bepaalde nieuwsbron noemde het onlangs een „enorm, lichamelijk sterk beest”.

Een nieuw West-Europa dat misschien de helft van de totale wereldhandel beheerst, door middel van exclusieve akkoorden met tientallen landen die grondstoffen voortbrengen.

Een „Verenigde Staten van Europa” met één munteenheid — een valuta zo sterk dat zij de plaats zal innemen van de Amerikaanse dollar als centraal betaalmiddel voor de wereldhandel. Een Verenigd Europa dat grote militaire kracht ontwikkelt ter bescherming van zijn ongekend hoge levensstandaard en zijn EERSTE plaats in de wereld.

Hersenschimmen?

Helemaal niet. Zo'n Europese machtsconcentratie doemt nu juist op.

Maar de gemiddelde Amerikaan is zich in belangrijke mate niet bewust van de kolossale stappen die West-Europa in de afgelopen 15 jaar heeft gezet. Zijn aandacht wordt niet getrokken door de met geregelde tussenpozen bereikte mijlpalen langs de lange weg naar Europese eenwording.

Voor naamste beslissing

Op 9 februari 1971 werd misschien de beslissende mijlpaal bereikt.

In Europa kwamen vertegenwoordigers van de zes landen van de Europese Economische Gemeenschap kalm tot overeenstemming over een plan in drie fasen, ter verwezenlijking van volledige economische eenheid. De eenheid zou aan het einde van dit decennium volledig bereikt worden met de invoering van één enkel muntstelsel voor het totale handelsblok.

De welbekende financiële redactrice voor een keten van Amerikaanse kranten, Sylvia

Porter, schreef dat de stap „één van de grootste experimenten sinds het Rijk van Karel de Grote in de negende eeuw” op gang brengt. Als dit slaagt, zei zij, zal de beslissing véreegaande invloed uitoefenen op het leven van alle Amerikanen individueel en „zelfs nog een dramatischer invloed op het beleid van ons allen als natie”.

Waarom werd deze stap gezet?

Het antwoord vindt men, paradoxaal genoeg, bij tot ernst stemmende gebeurtenissen die in de Verenigde Staten plaats hebben — met name hun wanhopige financiële positie.

Deze gebeurtenissen hebben invloed op West-Europa in een mate die de meeste Amerikanen eenvoudig niet begrijpen. Maar zij stuwden de Westeuropese landen, ondanks alle tegenwerkende krachten, voort op een haast wanhopige jacht naar eenwording. Naar hun inzicht is het óf gemeenschappelijke, gezamenlijke actie — óf eventuele opoffering van alles wat de Gemeenschappelijke Markt sinds haar ontstaan op 1 januari 1958 gepoogd heeft te bereiken.

Dwaasheid der Amerikaanse belastingen

Het lopende belastingjaar, dat op 30 juni eindigde, zal sluiten met een enorm binnenlands tekort van ongeveer 65 miljard gulden.

Tot overmaat van ramp heeft de rege-

ring van Nixon *de bele theorie* van zijn voorgangers van een sluitende begroting-omvergeworpen. Bij haar poging om de wat trage Amerikaanse economie te stimuleren streeft de regering opzettelijk naar een begrotingstekort van 40 miljard gulden in het komende belastingjaar. Economen uit de particuliere sector, die een veel lngzamere opleving van de zakenwereld verwachten, houden het echter op een tekort van ergens tussen de 70 en 80 miljard gulden!

Een vloed van schulden stroomt over de Atlantische Oceaan

Wat de buitenlandse handelspartners van Amerika werkelijk schokte was de recente onthulling dat de Verenigde Staten over 1970 een tekort van 36 miljard gulden op de buitenlandse betalingsbalans hadden. (De buitenlandse betalingsbalans geeft in totaal weer de waardeverhouding van de handel van een land en zijn financiële transacties met de rest van de wereld.)

Ondanks het batige saldo op de Amerikaanse handelsbalans voor dat jaar, stroomden meer dollars uit de Verenigde Staten dan erin, ten gevolge van beleggingen overzee, banktransacties, toeristenuitgaven, buitenlandse hulp en militaire uitgaven overzee. Dit veroorzaakte een massale *wegvloeiing* van dollars. In het verleden was het batige saldo op de Amerikaanse handelsbalans groot genoeg om deze andere uitgaven te dekken. Maar de inflatie en de daarop volgende prijsstijging van de Amerikaanse goederen hebben deze gunstige situatie vrijwel ongedaan gemaakt.

In 1970 leidde de fiscale adering naar overzee tot een stijging van 26,5 miljard gulden van het buitenlandse overheidsbezit aan dollars. Deze „oververzadiging” aan dollars in West-Europa neemt snel onhoudbare en onhanteerbare proporties aan.

Meer dollars worden eenvoudig in het buitenland niet gewenst. Ten gevolge van de oververzadiging aan dollars exporteert de Verenigde Staten de inflatie naar de rest van de wereld. Surplus „Eurodollars” hebben bovendien de invasie van Amerikaanse bedrijven in Europa helpen financieren – een hoogst controversieel onderwerp op het Europese vasteland, waaraan veel bekendheid is gegeven door het boek *De Amerikaanse Uitdaging*.

Het Internationale Monetaire Fonds noemt dit inflatoir verschijnsel van Ame-

rikaanse makelij het „meest urgent overgebleven internationaal betalingsprobleem van de wereld”.

En daarover maakt de Gemeenschappelijke Markt zich bezorgd. Alleen al West-Duitsland *verdriedubbeld* bijna in de laatste zes maanden van 1970 zijn overheidsbezit aan dollars. Met 7½ miljard dollars (ruim 26 miljard gulden) in zijn overheidsreserve is de Federale Republiek onder de dollar-bezittende landen van de vierde naar de eerste plaats opgeklommen.

Omdat zij het gehele internationale economische stelsel niet wilde ontwrichten, heeft de Duitse *Bundesbank* in de laatste tijd weinig van haar enorme dollarvoorraad in goud omgewisseld. Zij heeft daarentegen, volgens het verzoek (of dreigement) van Washington, de dollars onder zich gehouden dan wel in Amerikaanse overheidsfondsen belegd. Zo brengen deze onaantrekkelijke dollars tenminste nog rente op – ongelukkigerwijs echter in nog meer dollars.

Dit wil evenwel niet zeggen dat er in 1970 geen wegvloeiing van goud zou zijn geweest. In 1970 verloren de Verenigde Staten 8,75 miljard gulden aan goud en andere reserves. De Verenigde Staten bezitten nu slechts 38½ miljard gulden in goud ter compensering van de officiële vorderingen van 63½ miljard gulden – en van de totale vorderingen van ruim 154 miljard gulden.

Vele Europeanen – in het bijzonder de Duitsers – hebben een ziekelijke angst voor economische instabiliteit en teugelloze inflatie. De stappen die de landen van de Gemeenschappelijke Markt nu ondernemen ter beveiliging van hun economie, weerspiegelt deze angst.

De Verenigde Staten schenken geen aandacht aan de waarschuwingen uit Europa

Het falen van de Verenigde Staten om aan de dollarafvloeiing een halt toe te roepen, houdt het risico in van een „ramp”, waarschuwt Rinaldo Ossola van de Italiaanse Centrale Bank. Hij vreest dat Washington ertoe genoodzaakt zou kunnen worden óf te devalueren, óf „nog erger”, de laatste band van de dollar met het goud te verbreken. De buitenlandse staten zouden dan met een bundel totaal oninwisselbare Amerikaanse bankbiljetten blijven zitten.

Dringende smeebeden en waarschuwingen van de zijde van Europese economen, bankiers en industriëlen vullen de bladzij-

den van talloze nieuwsbrieven van banken en particuliere beleggingsbulletins.

Maar de waarschuwingen worden, naar het schijnt, in de wind geslagen.

Een nieuwe benadering treedt op in sommige invloedrijke economische en politieke kringen in de Verenigde Staten. Deze benadering komt in het kort neer op: „Negeer het chronisch tekort op de betalingsbalans. De Europeanen *zouden niet het lef hebben* om het hele internationale economische kaartenhuis te doen instorten. Waarschijnlijk bluffen ze alleen maar.”

Dit is een heel ernstige veronderstelling om daarop de economie van de heersende macht in de wereld te baseren.

Toch wordt deze wat-kan-het-onschelen houding door talrijke liberale en conservatieve economen in de Verenigde Staten gedeeld. De *Wall Street Journal* rapporteert dat een econoom bij het liberale instituut Brookings onlangs aandrong op een „passieve benadering” van het vraagstuk van een evenwichtige betalingsbalans, teneinde te concentreren op een betere prestatie van de economie aan het thuisfront.

Kort nadien deed een functionaris van een economisch instituut uit de meer conservatieve sector een vrijwel gelijksoortige oproep tot „welwillend negeren” van het tekort op de betalingsbalans.

Dit komt op hetzelfde neer als de gemiddelde met schulden beladen Amerikaan die besluit „welwillend te negeren” zijn rekeningen aan de plaatselijke meubelzaak te betalen teneinde zich te concentreren op zijn „gezinseconomie”, ongeacht of het nieuwe kleren, een vakantiereis of een nieuwe kleurentelevisie betreft.

Internationaal pokerspel

Indien de Verenigde Staten een mini-republiek zouden zijn, zou zo'n roekeloze houding praktisch van geen invloed zijn op de wereldeconomie. Maar de Verenigde Staten zijn niet een klein Costa Rica of El Salvador. Amerika is de leidende bankiersnatie van de wereld. En de beleggers en bewaargevers vragen zich ernstig af hoe lang de bank solvent zal blijven.

Tijdens een speech onlangs herleidde Gaylord A. Freeman, voorzitter van de Eerste Nationale Bank van Chicago en lid van de Presidentiële Commissie voor het Internationale Handels- en Beleggingsbeleid, het fiscale dilemma van Amerika tot een „vriendschappelijk” spelletje poker. Hij

sprak tot de 24e jaarlijkse conferentie van financiële verslaggevers:

„De positie van ons land is enigszins gelijk de mijne zou zijn als ik vier of vijf van u zou uitnodigen voor een spelletje poker en een sigarendoos vol fiches te voorschijn zou halen en u iedere fiche voor f 50,- zou verkopen. Als ik het ene spelletje na het andere zou verliezen, misschien in totaal 20, en voortdurend in de doos zou grijpen om mijn eigen stapeltje fiches aan te vullen, zou u zich misschien gaan afvragen of ik wel genoeg contanten zou hebben om de zich op de tafel opstapelende fiches in te lossen . . .

„Zoals u weet, hebben de Verenigde Staten (slechts met twee uitzonderingen) sinds 1950 ieder jaar een tekort op de betalingsbalans gehad. Dat wil zeggen dat we 18 keer in het Grote Spel tussen de naties hebben verloren en toch zijn doorgegaan met het in omloop brengen van meer dollars. In het begin bekommerden we er ons niet zo om . . .

„Toen het tekort bleef bestaan, werd het probleem ernstiger. We zullen dit jaar opnieuw een tekort op de betalingsbalans hebben – en opnieuw zullen wij het financieren door meer dollars in omloop te brengen – meer fiches.

„Nu we eenmaal al deze dollarvorderingen die zich in buitenlandse handen bevinden niet kunnen aflossen, hebben we Duitsland en onze andere buitenlandse vrienden sinds het begin der jaren zestig

gevraagd, voor hun dollars geen goud op te vragen, maar daarmee nog wat te wachten. Ze hebben gewacht en gewacht en gewacht. Intussen is onze positie elk jaar slechter geworden.

„Onze tijd raakt op.”

Zelfverdediging tegen gemeenschappelijke bedreiging

Het baart weinig verwondering dat de Europeanen hebben besloten „de sprong te wagen” en ondanks alle tegenwerkende krachten te streven naar monetaire eenheid. Er is niets bevorderlijker voor internationale samenwerking, zelfs niet tussen zulke concurrenten als Duitsland en Frankrijk, als een gemeenschappelijke bedreiging van buitenaf. De bedreiging is in dit geval de dollar in de greep van de inflatie.

Het nieuwe tienjarige uit drie etappen bestaande valutaplan heeft ten doel deze fiscale onzekerheid uit te schakelen.

Ten aanzien van de eerste periode van drie jaar die in 1973 afloopt, zijn de EEG-landen overeengekomen om hun rentevoet te verlagen en hun economisch beleid nauwer te coördineren. De Zes zullen *gezamenlijk* richtlijnen *vaststellen* met betrekking tot het tempo van de groei-kracht van ieder lid-staat *afzonderlijk*. Dit zal de verbreiding van de inflatie van het ene land naar het andere voorkomen. Verder zullen de centrale banken in de vijf landen onderling rechtstreeks telefoonver-

bindingen krijgen om onmiddellijk overleg over de gang van zaken op de valutamarkt mogelijk te maken.

De tweede etappe, die van 1973 tot eind 1975 loopt, zal het de Ministerraad van de Gemeenschappelijke Markt mogelijk maken beslissingen te nemen hoe verder te gaan op de weg naar een nog nauwere eenwording, met de instelling van één centrale bank en van geïntegreerde munteenheden.

De laatste etappe loopt tot 1980, in welk jaar, naar wordt verwacht, de instelling van één centrale bank en één enkele munt – Euro-Mark, Euro-Franc of wat het dan ook moge zijn – haar beslag zal krijgen.

Dit is het tijdschema zoals dat nu is vastgesteld. Maar daarop zou kunnen worden vooruitgelopen indien onweerswolven zich boven het internationale financiële toneel mochten verzamelen!

En de barometer zakt!

De grootste hinderpaal

De grootste hinderpaal voor het succes van deze gehele krachtsinspanning bestaat nog steeds. Het is een knagende politieke kwestie. Het heftig betwiste punt van hoe machtig een gemeenschappelijk politiek gezagsorgaan moet zijn om een omvangrijke economische bond van bijna 200 miljoen mensen met succes te besturen, is nog altijd niet opgelost.

Frankrijk wenst zo weinig mogelijk centralisatie; Duitsland, het meest dynamische lid van de EEG, wenst een krachtiger centraal gezagsorgaan en bestuur. Daarom hebben de ministers van deze twee staten in februari, in het belang van het op gang brengen van het integratieplan,

„Kevers” verspreiden zich over Amerika – Duitse Volkswagens worden in de haven van Los Angeles gelost. Amerika's voordelig saldo van de export over de import is bijna geheel weggevaagd. Verdere Amerikaanse uitgaven aan overzeese investeringen, buitenlandse hulp, militaire uitgaven, enz., hebben een enorme jaarlijkse dollarafvloeiing tot gevolg.

Foto: Ambassador College

hun politieke geschillen voorlopig begraven, door met zoveel woorden te zeggen: „We zullen wel zien als het zo ver is”.

De „Uitgebreide Gemeenschap”

Het weloverwogen uit drie etappen bestaande plan maakt ook de kans op een Brits lidmaatschap van de Gemeenschappelijke Markt enigszins groter. Er is ditmaal tenminste geen Charles de Gaulle om een krachtig „Non” uit te roepen. Maar er zijn nog vele hinderpalen. Hoe meer vorderingen de Gemeenschappelijke Markt maakt, des te moeilijker wordt het voor Engeland om lid te worden zonder voorbehouden of zonder lange termijnen voor aanpassing te eisen, in het bijzonder op het gebied van een gemeenschappelijke landbouwpolitiek. Het lidmaatschap van de EEG zal een stijging van de prijs van Britse levensmiddelen met tenminste 15% ten gevolge hebben.

Om sommige experts menen thans dat Engeland – tegelijk met de andere medekandidaten Noorwegen, Denemarken en IJsland – 50% kans maakt om lid te worden.

Zal het Europa van De Zes een Europa van De Tien worden? Zal Engeland ditmaal, bij zijn derde poging, succes hebben? De volgende paar maanden zullen dit uitmaken. Zullen de voordelen voor de Gemeenschappelijke Markt, voortvloeiend uit Engeland's vóórgedvorderde techniek en wereldomspannende economische belangen opwegen tegen het opgaan in de Gemeenschap van de economische zwakte van de „zieke man van Europa”?

Als zijn poging succes heeft, zou Engeland in feite zijn eigen „Gemeenschappelijke Markt” – het Gemeenebest – verlaten en zich aansluiten bij die van een ander. Het zou verder Europa's „andere Gemeenschappelijke Markt” – de Europese Vrijhandelsassociatie, waarvan het de oprichter en het voornaamste lid is – in de steek laten. Als Engeland eind 1975 niet tevreden zou zijn met de gang van zaken in de Gemeenschappelijke Markt, zou het, tegelijk met ieder ander ontevreden lid, kunnen uittreden.

In dat geval zou Engeland praktisch op zich zelf komen te staan – afgesneden van Europa en los van zijn vroegere Gemeenebestpartners.

Maar zelfs als Engeland, of een van de andere drie huidige kandidaten, zich terugtrekt of wordt afgewezen, is de Ge-

meenschappelijke Markt voorbestemd om in aantal leden toe te nemen.

Méér dan „De Zes”

De meeste mensen hebben totaal geen begrip van de feitelijke omvang en betekenis van de Gemeenschappelijke Markt. Deze reikt veel verder dan de grenzen van De Zes. De Markt wordt een economisch wereldrijk.

In Afrika, in feite alle voormalige Franse koloniën (plus Madagascar – de Republiek Malagasië) zijn „geassocieerde staten” van de Gemeenschappelijke Markt – 14 staten in totaal. Als geassocieerde staten worden er op de invoer van hun goederen in de Markt praktisch geen rechten meer geheven. Op hun beurt verlenen zij aan de invoer van industriële goederen uit de Gemeenschappelijke Markt preferentiële behandeling.

De voormalige Belgische gebieden Kongo, Rwanda en Boeroendi, genieten ook dezelfde status, evenals de Republiek Somalia, dat vroeger onder Italiaans en Brits beheer stond.

De huidige Britse Gemeenebestleden Nigeria, Oeganda, Kenia en Tanzania hebben ook associatieovereenkomsten ondertekend.

In Noord-Afrika hebben Marokko en Tunesië in 1969 associatieovereenkomsten met de EEG gesloten. Algerië onderhandelt over dezelfde status.

En als Engeland lid mocht worden, zouden zich vermoedelijk tenminste negen verdere Gemeenebestlanden in Afrika met de Gemeenschap associëren.

Maar zelfs dit is nog niet alles.

In het Midden-Oosten heeft Israël met succes een preferentieel handelsakkoord afgesloten – dat tot op zekere hoogte overeenkomt met de associatiestatus. Onderhandelingen over soortgelijke akkoorden zijn aan de gang met Egypte en Libanon. (Bij alle onderhandelingen treedt de Gemeenschappelijke Markt als een eenheid op. Frankrijk bv. voert niet op eigen houtje besprekingen.)

De staten van Latijns-Amerika staan ook op het punt om het een of andere akkoord met Brussel af te sluiten. In juli 1970 hebben vertegenwoordigers van 22 Latijns-amerikaanse landen de „Buenos Aires-Declaratie” opgesteld. Daarin wordt aangedrongen op het voeren van besprekingen op hoog niveau met De Zes ter versteviging van de economische, politieke, sociale en technologische banden tussen de twee werelddelen.

Wat Azië betreft, hebben de Japanners een veelomvattend handelsakkoord voor de

duur van drie jaar met de Zes van Brussel voorgesteld. Tokio is steeds meer op zijn hoede nu de Gemeenschappelijke Markt zijn aantal handelsakkoorden aldoor uitbreidt en zo opvallend bekwaam is, markten voor zichzelf „in te pikken”. Met de koude protectionistische wind die uit de Verenigde Staten waait – de grootste exportmarkt van Japan – zou de Japanse industrie gaarne nieuwe afzetgebieden ontsluiten. Zowel West-Europa als Japan hebben op het ogenblik over en weer een labirint van invoerrestricties.

In Europa zelf zijn er drie geassocieerde leden – Griekenland, Turkije en Malta – die op het programma staan volwaardig lid te worden zodra zij zich economisch voldoende hebben ontwikkeld. De associatieovereenkomst met Malta werd in december 1970 ondertekend.

Spanje, dat de tekst van een preferentieel handelsakkoord heeft klaarliggen, streeft naar de status van geassocieerd lid en op den duur van volledig lid. Het naburige Portugal heeft ook al om een preferentieel handelsakkoord gevraagd – hoewel voor dat land het lidmaatschap nog een vóórvijderd doel is.

Oostenrijk zou gaarne tenminste geassocieerd lid willen worden als het zich alleen maar kon losmaken van de „Grote Beer” – Rusland – dat de laatste restjes invloed vasthoudt in de buitenlandse politiek van Oostenrijk als onderdeel van de overeenkomst die voorzag in het vertrek van de Sovjettroepen uit het land in 1955 en in de opstelling van een nieuwe grondwet. Moskou wenst bepaald geen nieuwe „Anschluss '38”-transactie tussen Oostenrijk en Duitsland, noch een door Duitsland geleid West-Europa.

De burens van Oostenrijk, de Zwitsers, hebben laten blijken dat zij gaarne de een of andere relatie met Brussel zouden opbouwen.

Zwitserland moet noodzakelijk op de een of andere wijze tot een vergelijk komen met het overheersende economische blok in West-Europa omdat in de lidmaatschapsaanvragen van andere landen, met inbegrip van Oostenrijk, Noorwegen en Eenu behoren, n.l. de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA).

Als de EVA uiteenvalt, zouden de Zwitsers het risico lopen, in het hart van Europa geheel geïsoleerd te worden. De traditionele Zwitserse neutraliteit is echter een struikelblok. De onafhankelijke Zwitsers willen niet gaarne hun politieke souvereiniteit aan de „Eurocraten” van Brussel uitleveren.

De banden van de Gemeenschappelijke

E.E.G.

Groeiende Wereldmacht

- E.E.G. lid-staten
- Associatielanden
- Landen met preferentiële handelsverdragen

Markt reiken zelfs tot in een land dat vroeger achter het IJzeren Gordijn lag. De onafhankelijke communistische staat Joegoslavië heeft een niet-preferentieel handelsakkoord voor de duur van drie jaar met de EEG afgesloten.

De EEG heeft zich ook in verbinding gesteld met de Republiek Cyprus ten aanzien van de uiteindelijke status van geassocieerd lid voor dat eiland.

Ook het Vaticaan heeft in de loop van 1970 diplomatieke betrekkingen aangeknoopt met de Europese Gemeenschap. Als commentaar op de benoeming van Monseigneur Iginio Cardinale als „buitengewoon gezant”, schreef de Vaticaanse krant *L'Osservatore Romano* dat het Vaticaan sinds enkele jaren het idee van Europese eenwording aanmoedigt.

Kortom, de Gemeenschappelijke Markt strekt zich letterlijk rond de wereld uit. Bijna 70 landen hebben het een of andere akkoord met deze steeds groter wordende Colossus bereikt – of trachten dit te bereiken.

De les voor Amerika is duidelijk: de Gemeenschappelijke Markt is groot en wordt voortdurend groter. Dit kan alleen maar ten nadele van Washington zelf genegeerd worden. Te denken dat Amerika zijn financiële verplichtingen ten aanzien van Europa en de rest van de wereld kan negeren, is het toppunt van dwaasheid.

„Enorm . . . beest”

Het baart weinig verwondering dat één van de meest vooraanstaande nieuwsbronnen in de wereld de groeikracht van West-Europa in bijna apocalyptische bewoordingen beschreef. De *Christian Science Monitor* rapporteerde op 17 februari 1971 (nadruk onzerzijds):

„De Dinosaurius begint in Brussel rond te waren. Een *enorm, lichamelijke sterk beest*, dat langzaam reageert en met een centraal zenuwstelsel dat sterk onderontwikkeld is in verhouding tot zijn omvang.

„Zijn naam: de Uitgebreide Gemeenschap.

„Nu de onderhandelingen over het lidmaatschap van Engeland voor de Europese Economische Gemeenschap (EEG) het slotstadium bereiken en, zoals men hier zegt, gedoemd lijken te slagen, beginnen sommige mensen verder te zien dan die historische datum van 1 januari

1973 en zich af te vragen wat dat zal betekenen voor de rest van de wereld, voor de grote naaste burens van de Gemeenschap en (niet het minst) voor de inwoners van de lid-staten zelf.”

De Westduitse vertegenwoordiger bij de EEG-Commissie in Brussel beschrijft het machtige handelsgebied als een „geketende reus”. In zijn commentaar daarop rapporteert het Westduitse blad de *Frankfurter Rundschau* dat „de reus nog niet van zijn ketenen wordt bevrijd, maar dat de vraag is hoe welluidend het stemgeluid van het schepsel zal zijn . . . ?”

Alsof bevreesd voor waarheen dit „beest” zich zal keren, voegde het invloedrijke Duitse blad eraan toe: „Het is van groot belang dat dit schepsel niet zo iets wordt als het monster van Frankenstein, dat van de geboorte af geestelijk verwrongen was en alle goede bedoelingen vertrapte zodra het uit zijn ketenen was bevrijd”.

Centraal politiek gezagsorgaan noodzakelijk

Het wordt duidelijk, zelfs voor sommige Europeanen die een afschuw hebben van het idee van een federatie, dat Europa spoedig „een spreekbuis” zal behoeven, alsmede een sterk centraal gezagsorgaan tezamen met een besluitvormend apparaat. De individuele landen van de Gemeenschappelijke Markt zullen zonder meer nog een brok van hun nationale souvereiniteit moeten afstaan en deze ter beschikking stellen van een centrale regering.

Om verder te gaan met het citaat uit de *Monitor*:

„Dat is de macht van de dinosaurus. Maar hoe staat het met zijn vermogen deze te hanteren? Hoe staat het met zijn zenuwstelsel?

„Op de lange duur gaat het om de totstandbrenging van nieuwe instellingen, die de biersens voor de dinosaurus ontwikkelen. Maar dan moet het, wil het niet gevaarlijk worden, ook een geweten hebben. Dat geweten kan alleen parlementaire controle zijn.”

Het teken is aan de wand

Het moet nu duidelijk zijn dat een zich uitbreidend Europa niet aldoor het gebrek aan verantwoordelijkheid op monetair gebied van de zijde van de Verenigde Staten zal gedogen – of een andere weg zal inslaan zo de Verenigde Staten een protectionistische handelswetgeving mochten invoeren.

Zoals de zaken zich nu ontwikkelen is het slechts een kwestie van tijd voordat de Europeanen de band met de dollar doorsnijden. Ze hebben het apparaat al in beweging gezet.

Mocht Washington tenslotte zijn belofte herroepen om dollars terug te kopen voor zijn slinkende goudvoorraad, dan zal Europa wraak nemen – misschien zelfs ten opzichte van de miljarden dollars aan particuliere Amerikaanse beleggingen op Europese bodem.

Bij een „goudoorlog” dan wel een handelsoorlog zouden alle partijen verliezen. Maar de Verenigde Staten zouden het meest verliezen, met als eventueel gevolg een instorting van hun economie.

Maar Europa zou zich kunnen herstellen. De landen van de Gemeenschappelijke Markt bezitten nu zelfs een goudvoorraad die groot genoeg is om ten tijde van een crisis een nieuw internationaal betaalmiddel in omloop te brengen. Tezamen bezitten De Zes 49 miljard gulden aan onbelaste goudvoorraden. Dat is bijna een derde meer dan Amerika's gecontracteerde goudreserves.

Op het ogenblik overwegen de Europese financiers en bankiers niet om de rol van de dollar als voornaamste reservevaluta ter wereld over te nemen. Dat is een zware last, een ondankbare last. Thans denken zij nog alleen in termen van een aanvullend betaalmiddel. Maar, *zoals het nu loopt*, zouden ze misschien in een positie van „alles-of-niets” gedreven kunnen worden. Het hangt af van het Amerikaans beleid.

Als de dollar mocht falen, dan zou een nieuwe Europese munteenheid automatisch de centrale valuta worden die de wereldhandel financiert. De dollar zou dan een ongewenst artikel worden.

De handelsnaties zouden dan over de gehele wereld in de valuta van dit „beest” handel moeten drijven om te kunnen voortbestaan.

Jaar in, jaar uit, is er in artikel na artikel in *The PLAIN TRUTH* voor gewaarschuwd dat er een uit vele landen bestaande economische en politieke macht in West-Europa zou opstaan. Nu beginnen de koppen in de kranten deze woorden te bevestigen.

De tijd om te spotten is voorbij. De tijd om de harde economische realiteit onder ogen te zien is aangebroken.

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● Groot-Brittannië op de rand

De langdurige, langzaam verlopende achteruitgang van deze natie gaat nu in een versneld tempo naar een ineenstorting toe", schreef de Londense *Daily Mail* somber in haar redactionele artikel. „De zieke man van Europa kwijnt snel weg.”

De verbluffende ineenstorting van Rolls-Royce is slechts één verschijnsel van de kwijnende economische macht en het prestige van Engeland.

Op 22 februari ontraadde de Britse Ford haar Amerikaanse moedermaatschappij de vestiging van een 250 miljoen gulden motorenfabriek in Engeland vanwege een voortdurende plaag van arbeidsproblemen, waaronder een recente lange staking, die de maatschappij meer dan 10 miljoen gulden per dag kostte.

West-Duitsland, waar ook een dochtermaatschappij van Ford gevestigd is, zal nu waarschijnlijk uitgekozen worden. De fabriek moet een nieuw type motor over de hele wereld leveren. De tragische beslissing zal de trage Britse economie duizenden broodnodige nieuwe werkgelegenheden gaan kosten. Een teleurgestelde Henry Ford zei bovendien dat zijn onderneming van plan is haar werkzaamheden in Engeland te reduceren. Het land is, zo zei hij spijtig, „erg onproductief” aan het worden. Hij voegde er later nog aan toe: „Er mankeert niets aan de Britse Ford – maar wel aan het land”.

De Britse economische gedruktheid strekt zich veel verder uit dan Ford en Rolls-Royce. Andere ontmoedigende tekenen zijn de volgende:

- Ergste stakingsstemming sinds 1926: In de eerste drie maanden van dit jaar gingen er al 12 miljoen werkdagen verloren.
- Het dol makende geschreeuw om hogere lonen: De ene vakbeweging na de andere eist 15 tot 25 procent loonsverhoging en sommige veel meer.
- Inflatie gallopeert maar door met een snelheid van 9%, terwijl de economie maar met 1% per jaar groeit.
- Ergste werkeloosheid in 31 jaar: Bijna 800 000 Britten zijn nu zonder werk – waarvan 70 000 leidend personeel.
- Bijna 5000 firma's gingen in 1970 failliet, vergeleken met 2800 tien jaar geleden.
- De op één na grootste verzekeringsmaatschappij van het land is Rolls-Royce in zijn faillissement gevolgd, daarbij 10% van de Britse autobestuurders zonder dekking latend.
- Investerings in installaties en machinerieën zijn een heel stuk gedaald, hetgeen een gebrek aan vertrouwen in de toekomst reflecteert.

– In 1950 was 25 procent van 's werelds export Brits. Dit cijfer is nu teruggelopen tot 13 procent.

– In het begin van 1970 was Engeland nog de derde grootste handelsnatie van de wereld. Sindsdien is het door Japan gepasseerd en dreigt het spoedig door Frankrijk en Canada te worden ingehaald.

„De lijst zou zo wel altijd door kunnen gaan”, zei de *Daily Mail*. „Maar deze *nationale dodendans* kan niet door blijven gaan. Wij overdrijven niet. Engeland heeft een crisispunt bereikt.”

Zal de les van Ford en Rolls-Royce inslaan? Of zal daar een nog veel ernstiger debâcle – misschien zelfs een economische depressie – hoe verschrikkelijk ook, voor nodig zijn?

„Dat is nóg onze keuze”, zei de *Daily Mail*-redactie in een laatste 'Battle-of-Britain'-stijl smeekbede voor economisch gezond verstand. „We hebben nog steeds een kans om tot bezinning te komen.”

„Maar we zullen een *kolossale wilskracht* moeten opbrengen, een wilskracht die groter is dan alles wat er ooit in vredestijd gepresteerd werd.

„De regering kan het niet voor ons doen. Want een natie is slechts zo sterk als de harten en de wil van haar volk.

„Natuurlijk kunnen we er wel iets aan doen. Maar gáán we er iets aan doen?”

● Historische reis voor Japanse Keizer

Keizer Hirohito zal de eerste Japanse keizer worden die zich buitenslands begeeft wanneer hij aanstaande herfst samen met Keizerin Nagako zeven Europese landen bezoekt.

Het kabinet van Premier Eisaku Sato heeft formeel een plan goedgekeurd, waarbij het Japanse keizerlijke paar 18 dagen lang, vanaf 27 september, officiële bezoeken aan Engeland, België en West-Duitsland zal afleggen en officieuze reizen naar Denemarken, Nederland, Frankrijk en Zwitserland zal maken.

Het schijnt dat Europa voor een aantal redenen uitgekozen werd. De keizer bezocht Engeland, Frankrijk, België, Nederland en Italië in 1921 toen hij kroonprins was. De reis heeft een blijvende indruk op hem gemaakt. Hij wil deze reis om sentimentele redenen nog eens overdoen voordat hij te oud wordt. Hij zal op 29 april 70 jaar worden. De keizerin is nog nooit buitenslands geweest.

Over zijn aanstaande rondreis sprekend, zei de keizer tegen regeringsfunctionarissen: „Het komt er niet op aan wat mijn eigen voorliefden zijn. De eerste hoofdzak is dat deze reis internationale goodwill zal bevorderen.” Bij een andere gelegenheid zei hij: „Ik zal mijn best doen een oogst aan internationale vriendschap binnen te halen”.

De wens van de keizer past ook bij minister-president Eisaku

Sato's groeiend verlangen Japans internationale status te verhogen nu Japans fenomenale economie overal in de wereld meer en meer invloed uitoefent – en meer en meer de aandacht op zich vestigt.

Op weg naar Europa zal het vliegtuig van de keizer Anchorage in Alaska aandoen. Maar hij zal op deze reis de Verenigde Staten niet officieel bezoeken.

Amerikaanse regeringsfunctionarissen zijn van mening dat de weg voor een bezoek in de nabije toekomst gebaad is. Maar het zou niet vóór eind 1972, nadat Okinawa aan het Japanse bestuur teruggegeven is, kunnen plaatsvinden.

● Onheilszaad?

Zouden grote gedeelten van 's werelds voedselvoorziening uitgeschakeld kunnen worden – zo maar ineens? Sommige geleerden beginnen deze beangstigende vraag te overwegen.

De National Academy of Sciences (NAS) heeft een uitgelezen groep van landbouwdeskundigen en biologen aangewezen om de genetische kwetsbaarheid voor ziekten te onderzoeken van Amerika's voornaamste voedsel- en voedergewassen, hoofdzakelijk maïs, tarwe, rijst en sorghum (kafferkoren).

De vraag die nu aan de nieuwe groep is voorgelegd, is of het uitgebreide gebruik van hybridische maïszaadsoorten geen genetische uniformiteit schept die een gehele maïs oogst van de VS aan onverwachte vernietiging bloot zou stellen door één enkele nieuwe ziekteverwekker.

De reden van het onderzoek is de nieuwe zuidelijke bladschimmel die de Amerikaanse maïsproductie verwoest. Verleden jaar vernielde deze schimmel 10 procent van de maïs oogst van 5 miljard dollar in de VS – de grootste en waardevolste oogst van het land. Landbouwdeskundigen waarschuwen dat als er warm, vochtig weer in de maïsstaten heerst, de schimmel de 1971-oogst wel met 50 procent zou kunnen reduceren.

De ontwikkeling van nieuwe variaties met hoge opbrengst heeft geleid tot uitgebreide beplanting van slechts een paar soorten van één en hetzelfde gewas, en dikwijls in gebieden die dicht bij elkaar liggen. Onder deze omstandigheden kan een ziekteverschijnsel zich snel uitbreiden en een groot gedeelte van de oogst vernietigen.

Als er in de eerstvolgende paar jaren een nieuwe maïsziekte optreedt die door mutatie ontstaan is – een ziekte die in staat is hybriden, bestand tegen de huidige ziekteverschijnselen, aan te tasten – dan zou de Amerikaanse maïsproductie opnieuw bedreigd kunnen worden. Een recente uitgave van het tijdschrift *Science* meldt: „Wanneer er een nieuw gewas geïntroduceerd wordt, worden de ziekten waarvoor het resistent is onderdrukt – de ziekten waarvoor het vatbaar is gedijen en vermenigvuldigen”.

Het wordt een koortsachtige race alleen al om de mutante ziekteorganismen vóór te blijven. *Science* vervolgt: „... wij hebben heel dikwijls het 'aflopen' van variaties waargenomen, vaak plotseling, als een nieuw biotype van een ziekteverwekker of schadelijk insect de overhand kreeg”.

De NAS-studiegroep houdt ook rekening met de vrij bedenkelijke mogelijkheid dat als de weerstand tegen schimmel van maïszaad door de verandering van zijn genetische samenstelling verzwakt is, er gelijksoortige problemen in andere voedselgranen – sorghum, tarwe, rijst – zouden kunnen voorkomen. Er is nooit veel gedetailleerde studie van de genetische basis van gewassen gemaakt. Maar volgens het NAS Research

Council „is het waarschijnlijk dat een aantal van de voornaamste [hybriden]-gewassen op een gevaarlijk kleine genetische basis berusten”.

Een paar hybriden en gekruiste variaties overheersen nu een groot deel van de Noordamerikaanse landbouw en vinden snel ingang in Azië. Als gevolg daarvan wordt er een genetische uniformiteit geproduceerd die aan nieuwe ziekten de kans zou geven een gehele oogst in verscheidene landen tegelijk te vernielen. De huidige maïsschimmel is slechts een waarschuwing hoe vlug veel van 's werelds voedseloogsten in één groeiseizoen gedecimeerd zou kunnen worden – wat tot vóórstrekkende voedseltekorten en hongersnood leiden zou.

Ondertussen worden de gebruikers van de gewone bestuivingsrassen niet door deze schimmel bedreigd, maar blijven goede oogsten houden.

● Scheur in de Amerikaans-Turkse betrekkingen

In Turkije heerst steeds grotere ontgoocheling over de Verenigde Staten. Dit komt na 20 jaar min of meer nauwe samenwerking tussen Ankara en Washington.

Nationalistische jonge stokebranden, die gebelgd zijn over de blijvende Amerikaanse militaire aanwezigheid, spreken regelmatig hun afkeuring uit over het Amerikaans „fascisme”. Schepen van de Zesde Vloot kunnen Istanbul niet meer aandoen uit vrees voor aanvallen op de Amerikaanse matrozen.

Andere Turken zijn nijdig vanwege een vermindering van Amerikaanse economische en militaire hulp van een hoog bedrag rond de 300 miljoen dollar per jaar tot 150 miljoen dollar per jaar.

Weer anderen in het strategische tweesprongland, dat Europa en Azië verbindt, betwijfelen de waarde van het NAVO-bondgenootschap dat Amerikaanse nucleaire wapens op Turkse bodem vasthoudt. De vrees bestaat dat de Sovjetunie gedwongen zou worden Turkije aan te vallen in geval van een nucleaire krachtmeting met de Verenigde Staten.

Met het verlangen zijn eigen belangen veilig te stellen en de NAVO van Turkse bodem te verjagen, heeft Rusland steeds de vriendelijke buurman gespeeld. Moskou financiert een 10-jarig industrialisatieprogramma van 375 miljoen dollar. De handel is van 17 miljoen dollar in 1964 gestegen tot meer dan 60 miljoen dollar in 1969. Lucht-, trein- en wegverbindingen zijn tot stand gekomen.

De Sovjets willen zich ervan verzekeren dat de Bosporus-Dardanellen voor hun marine- en handelsvloot in de Zwarte Zee open blijft. Door deze nauwe zeeëngten verzorgt het Kremlin zijn Arabische bondgenoten en onderhoudt een groeiende marine in de Middellandse Zee om met de Zesde Vloot te wedijveren.

Nog vlugger wordt Amerika's invloed echter vervangen door West-Duitsland. Drie jaar geleden nam Bonn de leiding als Turkijes grootste handelspartner. De Westduitse industrie heeft bovendien de Verenigde Staten in nieuwe particuliere investeringen overtroffen.

Met een geschiedenis van meer dan een dozijn flinke oorlogen tegen Rusland zijn de Turken erop gebrand hun nieuwe ontspanning met Moskou te behouden. En de Duitse invloed, die gebaseerd is op een vriendschap teruggaand tot de Eerste Wereldoorlog, houdt de toenaderingen van Moskou in evenwicht. De duidelijke verliezer in de hofmakerij om Turkijes gunst is de Verenigde Staten, daar de VS langzaam aan uit één van hun laatste bolwerken in het oostelijk Middellandse Zeegebied geduwd wordt.

EEN WERELD VAN ZALIG NIETSDOEN?

Een maatschappelijke ziekte maakt zich snel van Amerika en de Westerse wereld meester — verkeerd bestede TIJD. Vooral de Amerikanen hebben meer vrije tijd. En té velen besteden die vrije tijd aan „spelen”.

door Richard Gipe

IN het verleden werkten de meeste mensen lange uren op het land en in de fabrieken waar ze uitgezogen en uitgebuit werden. Er bleef maar weinig tijd over voor ontwikkeling of ontspanning. Maar vandaag zijn we snel op weg naar het andere gevaarlijke uiterste — in de richting van een samenleving van een „zalig” nietsdoen.

Naast dit verlangen naar meer spelen vrijetijdsbesteding komt de uitspraak van filosoof Elbert Hubbard „haal uw plezier uit uw werk” op pijnlijke wijze als ver-

ouderd voor, net zoals het bijbels gebod: „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen”.

Vele mensen van de „nu-generatie” roepen nu veeleer om een nog kortere werkweek om nog meer tijd vrij voor ontspanning te hebben.

Werk contra spel

Gedurende de laatste 100 jaar bijvoorbeeld is de werkweek bestendig geslonken van 72 uur tot 48 uur, vervolgens tot 44 uur en dan tot 40 uur, en tenslotte tot het huidige Amerikaans gemid-

delde van 38 uur. Dit betekent dat de gemiddelde arbeider de afgelopen vijf of zes decennia van 20 tot 30 uur aan vrije tijd van zijn werktijd gewonnen heeft.

En nu denken vele belangrijke industrieën ernstig over een *vierdaagse* werkweek.

Aan wat wordt de tijd die eertijds door produktieve arbeid ingenomen werd, nu besteed? Onder andere aan het tv-kijken! De man-uren die in Amerika elke week voor de beeldbuis doorgebracht worden overtreffen reeds het wekelijkse totaal aan produktieve arbeid met tenminste 27% (2 600 000 000 man-uren meer voor het televisieapparaat dan het totale aantal uren besteed aan produktieve arbeid).

En het doel is voortdurend nóg minder tijd aan werken te besteden. Voor de nabije toekomst wordt een 30-urige werkweek voorspeld. En volgens sommige schattingen is zelfs een 30-urige werkweek te lang.

Een bepaald voorzitter van een ontspanningsclub voorspelt dat „vóór het jaar 2000 de Amerikanen waarschijnlijk de keuze zullen hebben tussen de volgende mogelijkheden:

A - 22 uren per week werken;

B - 25 weken per jaar vakantie of

C - op de leeftijd van 38 jaar met pensioen gaan”.

Ondertussen zal de toekomstige industriemagnaat in Engeland 20 uur per week of vijf dagen van vier uur per dag werken! Deze voorspelling is niet voor een verre toekomst, maar voor binnen de volgende 20 jaar!

Dit betekent dat er nog meer tijd voor „vakantie” zal zijn.

Wat de deskundigen zeggen

Maar zelfs vandaag vertellen sommige deskundigen ons dat de „Amerikanen meer vrije tijd hebben dan tijd die zij aan werken besteden”. Een bepaald direktielid van een ontspanningsvereniging verklaarde dat de vrije tijd per persoon nu ongeveer 2229 uren per jaar bedraagt. Dit betekent meer dan 40 uur per week.

„In een mensenleven”, zei dit direktielid, „hebben we 22 jaar meer ontspanningstijd dan onze overgrootouders hadden”.

Ondertussen schatte de economist Marion Clawson dat de Amerikanen tegen het jaar 2000 een totaal van 660 miljard meer uren aan vrije tijd zullen hebben dan in 1950. Dr. Clawson zei niet 660 miljoen maar 660 miljard. Inderdaad een astronomisch getal!

Deze cijfers werden onmiddellijk betwist door een andere Amerikaanse economist

die deze schattingen „belachelijk laag” noemde en beweerde dat, in feite, „de Verenigde Staten voor zó'n geweldige toename aan vrije tijd komen te staan dat zij waarschijnlijk binnen nauwelijks tien jaar het werkloos gedeelte van hun bevolking min of meer voortdurend met sedatieve rustig zullen moeten houden, tenzij zij spoedig iets beters uitvinden waarmee ze de mensen bezig kunnen houden...”.

Een bepaald mathematicus ging zelfs zover te verklaren dat „de dag op komst is waarop twee percent van onze bevolking die in de fabriek of op het land werkt, in staat zal zijn al de goederen en het voedsel voort te brengen dat de andere 98% mogelijk kan verbruiken; dat deze dag ten laatste over 25 jaar zal aanbreken, maar meer waarschijnlijk binnen 10 jaar of zo”.

Hoe fantastisch sommige van deze voorspellingen ook mogen zijn, één feit is duidelijk. De meerderheid van de mensen besteedt minder tijd aan werk en meer tijd aan vermaak.

Natuurlijk is ontspanning in een evenwichtig leven noodzakelijk. En werk dat beroepshalve gedaan wordt is niet noodzakelijk het enige dat iemand moet doen. Zijn huis repareren doet men niet noodzakelijk voor zijn genoegen.

Voortgaande op deze redenering beweren sommige deskundigen zoals Sebastian de Grazia, een professor aan de Rutgers-Universiteit, VS, en auteur van het monumentale werk *Of Time, Work and Leisure*, dat veel „vrije tijd” niet noodzakelijk „ontspanningstijd” betekent. Hij beweert integendeel dat we vandaag maar heel weinig méér ontspanning hebben dan we ooit gehad hebben.

De vrijetijdsindustrie

De vrijetijdsindustrie maakt zich over de semantische polemiek aangaande de vraag of we al dan niet méér „vrije tijd” of mínder „vrije tijd” hebben, blijkbaar geen zorgen. Zij gaat met grote sprongen vooruit. Hoewel de omvang van de „vrijetijdsindustrie” onmogelijk accuraat kan gemeten worden, kunnen we niettemin zeggen dat zij kolossale afmetingen heeft. Naargelang wat we er onder begrijpen schommelen de inkomsten van de ontspanningsindustrie in de VS tussen de vijftig en honderdvijftig miljard dollar per jaar.

Volgens de beste schattingen was het in 1970 negentig miljard dollar, terwijl men voor 1971 de inkomsten op 99 miljard dollar beraamt.

Men berekent dat de inkomsten van de

ontspanningsindustrie in de VS in 1975 \$250 miljard zullen belopen. Men verwacht dat de inkomsten van de ontspanningsmarkt in de jaren 70 de groei in de Amerikaanse economie zullen overtreffen. Dit is heel goed mogelijk, want verleden jaar was de ontspanningsindustrie in Amerika de tak van de economie die de grootste groei kende.

In de VS gaat er meer geld aan recreatie dan aan enig andere maatschappelijke dienst. Aan gezondheidszorg wordt vijftien miljard dollar besteed. Op nationaal en plaatselijk niveau wordt 40 miljard dollar aan onderwijs gependend. Ouderdomsvoorzieningen en sociale verzekeringen nemen 35 miljard dollar voor hun rekening. Al deze bedragen zinken in het niet naast de honderd miljard dollar die aan recreatie uitgegeven worden. De Amerikanen besteden trouwens zowat hetzelfde bedrag aan recreatie als zij aan voedingsmiddelen besteden.

De Amerikanen hechten *steeds méér waarde* aan vrije tijd en ontspanning.

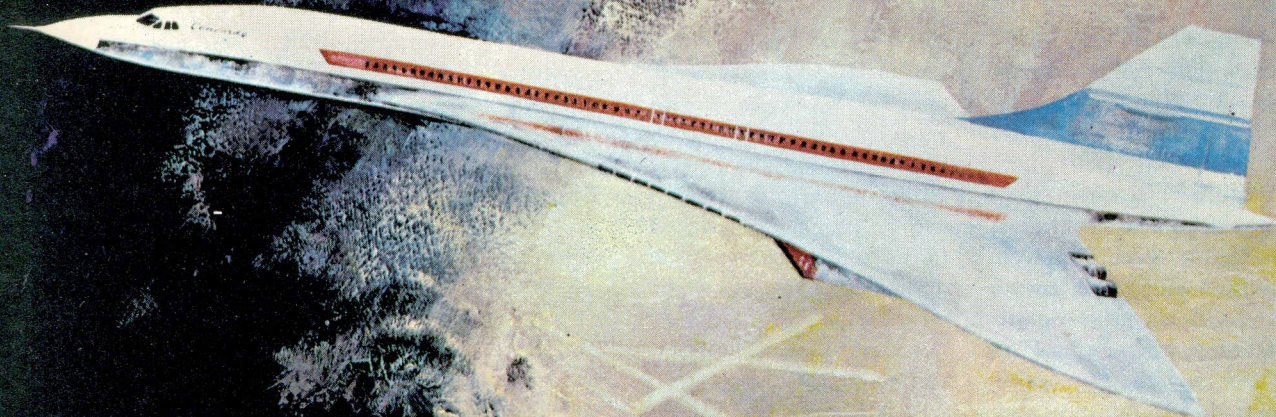
Tegen betaling kan men zich tot een nieuwe organisatie in Los Angeles wenden, „Constructive Leisure” genaamd, om te weten te komen hoe men meer plezier uit zijn „vrije tijd” kan halen. Deze organisatie is gegrondvest op twee stellingen: dat de gemiddelde man of vrouw 25 uur per week vrije tijd heeft, die, zoals men voorspelt, spoedig zal opklimmen tot 35 uur per week; en dat tenminste 30% van de bevolking van deze stad aan de Amerikaanse westkust niet tevreden is met de manier waarop zij hun vrije tijd doorbrengen.

Maar *waarom* zijn zij ontevreden? Is *meer vrije tijd* niet het doel?

Er is een reden waarom meer ontspanning het verwachte geluk niet oplevert. In zijn boek, *The Weekenders* (de titel geeft het onderwerp aan dat hij bestudeert) stelt de schrijver, Max Gunther het als volgt: „de magische aura van het welvarende leven ontgaat de mensen tegenwoordig. De voorhanden zijnde feiten tonen niet aan dat hun problemen automatisch opgelost kunnen worden door de tijdsspanne van hun werkloze tijd te verlengen. *De problemen hebben hun wortel elders*”.

Het heeft iets te maken met het koortsig verlangen om de werkelijkheid der verantwoordelijkheden en problemen van het leven te ontvluchten. Maar de mensen in Amerika en West-Europa zijn niet de enigen die verstrikt geraakt zijn in hun drang om aan de werkelijkheid te ont-

(Vervolgd op pagina 29)

De GROTE SST- RACE

In Amerika heeft de SST (het supersonisch transportvliegtuig) scherpe controverse teweeggebracht. Amerikaanse economen en industriëlen zeggen dat Amerika hem moet bouwen of zijn leidende rol in het luchtvervoer prijsgeven. Ecologen zeggen dat het de prijs van de vervuiling niet waard is. Engeland, Frankrijk en de Sovjetunie hebben al besloten dat ze de SST gaan bouwen. Het Amerikaanse Congres heeft onlangs alle verdere steun stopgezet. Sommige deskundigen denken dat dit wel eens een economische ramp zou kunnen betekenen.

door Charles F. Vinson

DE RACE is aan de gang om uit te maken welk land de leiding in de internationale commerciële luchtvaart zal nemen.

Zoals president Nixon op 23 september 1969 verklaarde: „Het *supersonische* verkeersvliegtuig zal gebouwd worden. De vraag is of de wereld in Amerikaanse supersonische verkeersvliegtuigen zal vliegen of in vliegtuigen van andere landen.” Nixons rede betekende dat de achteraankomende VS formeel voor de grote SST-race waren ingeschreven.

Maar de controverse over de SST houdt het Amerikaanse Congres en de leiders van de luchtvaartindustrie nog steeds verdeeld. Onlangs werd het Amerikaanse SST-programma volledig geschrapt toen het Amerikaanse Congres weigerde nog verder de noodzakelijke gelden toe te wijzen. Bezorgde ecologen zeggen dat dit de juiste beslissing was — dat de SST nooit gebouwd zou moeten worden. Luchtvaartdeskundigen, zakenlieden en vele economen in Amerika zeggen dat zij hem *wél* moeten bouwen.

Waarom heerst er zoveel bezorgdheid

over de ontwikkeling van dit straalvliegtuig? Is de SST *werkelijk* een bedreiging voor het milieu? En waarom is hij zo belangrijk voor de economie?

De grote race

Op het eerste gezicht lijkt de kwestie om het levensmilieu te gaan. Ecologen vrezden dat de SST een ondragelijk lawaai en aanzienlijke schade aan de bovenste lagen van de atmosfeer kan veroorzaken. Terwijl dit misschien waar is, gaat het in de controverse over de SST om meer dan bezorgdheid over vervuiling van de atmosfeer en geluidshinder. Het is een zuivere kwestie van economie en wereldpolitiek. Dit aspect van de kwestie wordt zelden door de nieuwsmedia besproken. Maar het is belangrijk en het behoort uit de doeken te worden gedaan.

Wat vele Amerikaanse zakenlieden verontrust is dat een Brits-Frans consortium en de Sovjetunie ook een supersonisch verkeersvliegtuig aan het bouwen zijn. Beide prototypen zijn al in de lucht, hoewel nog niet commerciële. Op het ogenblik heeft de Sovjetunie de leiding met zijn TU-144. Dit kleinere supersonische verkeersvliegtuig, genoemd naar zijn ontwerper Andrei Tupelov, heeft een lengte van 57,5 meter en zal 120 passagiers kunnen vervoeren.

De Russische SST wordt helemaal door de regering gefinancierd. Sommigen zijn van mening dat de Russen intern behoefte aan een commercieel supersonisch vliegtuig hebben. „Het is een lange, miserabele vlucht van Moskou naar Wladiwostok”, verklaarde de heer S.D. Browne, voorzitter van de Amerikaanse Commissie voor Burgerluchtvaart. Maar een andere hoofdreden voor hun versnelde productieprogramma is het verlangen naar een nieuwe *communisme-propaganda-„overwinning”*.

Sommige waarnemers zijn van mening dat de Sovjetunie nu, voor de eerste maal in de geschiedenis, een concurrerend voordeel in de commerciële luchtvaart heeft. Enkele Aziatische landen hebben al bestellingen voor het Russische model, waarvan de prijs lager ligt dan de Frans-Britse Concorde, geplaatst.

Men verwacht dat de Concorde, die ook kleiner is dan het Amerikaanse prototype, ergens in 1973 commercieel in bedrijf genomen zal worden.

De supersonische Concorde werd voor Engeland en Frankrijk een „geld-val” genoemd waar geen ontsnappen aan is. Men praat in Parijs en Londen veel over de mogelijkheid dat het project – dat meer

dan 7 miljoen gulden per week kost en aan 50 000 mensen werk verschaft – stopgezet wordt. De Britten zouden zich graag terugtrekken en hebben dit al jarenlang willen doen. In het verleden konden ze dit om wettelijke verplichtingen tegenover de Fransen niet doen. Deze verplichtingen zijn sindsdien vervallen. Nu zitten de Britten er te diep in – en de Fransen weigeren het project te schrappen.

Frankrijk en Engeland delen elk voor de helft de produktiekosten. Hoewel beide landen elk al een prototype gebouwd hebben, blijft hun Concorde op zeer losse schroeven staan. De kosten zijn omhooggeschoten tot 84 miljoen gulden of 1 miljard 200 000 000 frank per vliegtuig.

Maar zelfs al ziet de toekomst van de Concorde er op dit ogenblik nogal somber uit, Engeland zowel als Frankrijk hoopt er toch uiteindelijk winst uit te slaan. De economie van beide landen – vooral die van Engeland – heeft een flinke duw nodig. Zonder het Amerikaanse supersonische verkeersvliegtuig als duchtige concurrent op de wereldmarkt zit er nu misschien wel winst in. Ook hier gaat het om een kwestie van *economische aard* – hoe met succes *andere landen* te beconcurreren.

Amerika's deelneming

In een poging om ook met winst te concurreren was Amerika van plan een „groter en beter” vliegtuig te fabriceren. De Amerikaanse deelnemer die door Boeing ontworpen werd, zou 30 meter langer zijn, meer dan tweemaal zoveel passagiers vervoeren en verscheidene miljoenen dollars méér kosten.

Voor het Boeing-model kwamen veel meer voorlopige bestellingen binnen dan voor enig ander type. Maar ook het Boeing-model had met problemen te kampen – en het grootste daarvan was van financiële aard.

Niettemin, wat de kosten ook mogen zijn, verklaren de meeste luchtvaartdeskundigen eenstemmig: „WE MOETEN GAAN BOUWEN”. Volgens Najeab Halaby, president-directeur van de Pan American World Airways, was de weigering van de Amerikaanse Senaat om een extra 290 miljoen dollar voor de productie van twee SST-prototypen goed te keuren een „drastische, uiterste maatregel”. Hij voegde hieraan toe: „Als iemand anders het doet [de SST bouwen] zullen we de leiding in de wereld op luchtvaartgebied verliezen, zoals we haar ook in de scheepvaart verloren hebben”.

Anderzijds is er eigenlijk niemand zeker van of de SST wel rendabel zal zijn.

Sommigen zeggen: „Ja”, anderen zeggen: „Nee”. De meesten zijn het er echter over eens dat de VS zonder de SST hun aandeel in de vliegtuigmarkt zullen verliezen.

Maar de SST-race winnen is niet voldoende. Ontwerpers spreken nu al over de HST – het hypersonische transportvliegtuig. „Het is het vliegtuig voor het jaar 2000”, zei één bepaalde commentator, „dat van alles meer te bieden heeft: meer snelheid, meer regeringsuitgaven en meer problemen”.

De HST met zijn 10 000 km per uur zal de SST, die 3000 km per uur doet, op een schildpad laten lijken. Hij zal halfvliegtuig en half-ruimteschip zijn. Het is heel goed mogelijk dat de HST hulpraketten voor verticale start nodig zal hebben. Sommige deskundigen beschouwen de HST zelfs als een semi-orbitaal ruimtetuig.

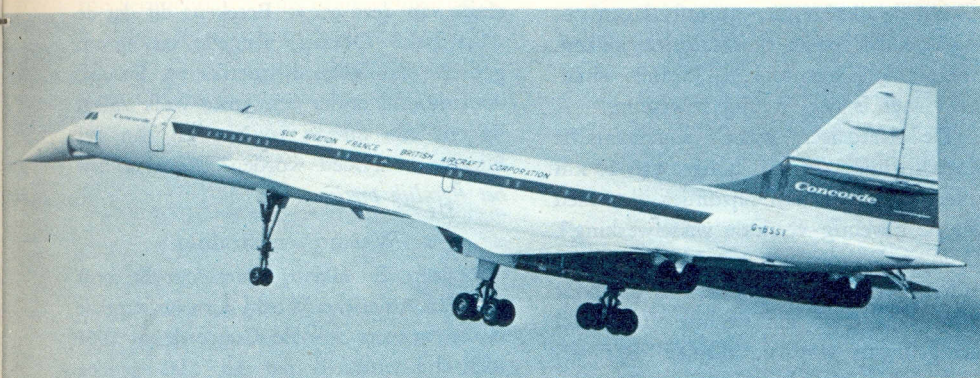
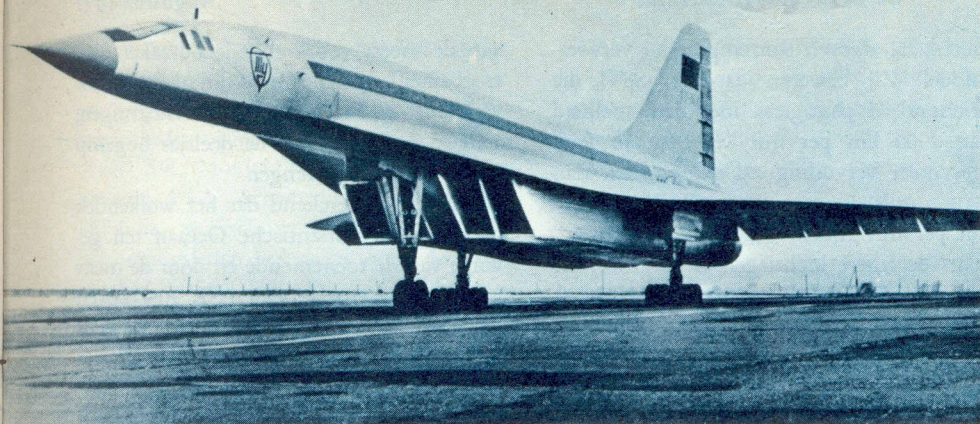
Sommigen zeggen dat de HST een financieel fiasco zal worden. De voorstanders zeggen echter: „Nee” – en dat er best nieuwe markten zullen vrijkomen.

Een economische noodzakelijkheid?

Sommige Amerikaanse tegenstanders van de SST – waaronder ecologen en milieudeskundigen – denken blijkbaar dat het Amerikaanse Congres alle *andere landen* ervan kan weerhouden SST's te bouwen door overheidssteun voor het Amerikaanse project te weigeren. Maar helaas kán het Congres dit niet. De Sovjetunie en het Brits-Franse consortium hebben al prototypen in de lucht.

Zonder de Amerikaanse Boeing-SST nemen Engeland en Frankrijk zelf de markt misschien wel over en dwingen de Amerikaanse luchtlijnen dan de Concorde te kopen om met buitenlandse luchtlijnen te kunnen blijven concurreren. Nu is Amerika een belangrijke exporteur van vliegtuigen. Als de Concorde de wereldmarkt overneemt, zal Amerika vliegtuigen moeten *importeren*. Indien zulke fantastische dure toestellen ingevoerd moesten worden, zou de Amerikaanse betalingsbalans op ingrijpende wijze beïnvloed kunnen worden en een ernstige aderlating van verscheidene miljarden dollars tot gevolg kunnen hebben.

Zonder het supersonische verkeersvliegtuig lopen de Verenigde Staten ernstig gevaar zowel een internationale miljard dollar handel als hun wereldprestige te verliezen – om niet te spreken van de 708 miljoen dollar die de regering al

Foto's: boven — Wide World; onder — Keystone

TWEE MEDEDINGERS IN DE SST-RACE — Boven, de Russische versie (TU-144). Onder, de Brits-Franse deelnemer (de Concorde).

in het project geïnvesteerd heeft. Duizenden arbeiders verliezen dan hun baan.

Met deze zwaarwegende economische factoren vergeleken, zijn de ecologische bezwaren voor de meeste ontwerpers van bijkomstige betekenis. Voor de Britten, Fransen en Sovjets schijnt dit al het geval te zijn. In de Verenigde Staten wordt over de schade, die aan het milieu toegebracht zou worden, nog altijd heftig gediscussieerd.

Misschien is de meest angstaanjagende ecologische overweging wel dat de wetenschapsmensen niet zeker weten *wat* er zou kunnen gebeuren wanneer reusachtige supersonische verkeersvliegtuigen rond de wereld gonzen. Maar tengevolge van economische overwegingen wordt er steeds meer druk uitgeoefend om het er maar op te wagen in de hoop dat het goed afloopt. Dit in weerwil van waarschuwingen zoals deze die door William W. Kellogg, mede-directeur van het Nationaal Centrum voor Atmosferisch Onderzoek in Boulder in de Amerikaanse staat Colorado gegeven werd: „Wanneer men iets op wereldomvattende basis verandert, doet men er goed aan *op zijn boede te zijn!*”

Een bloeiende business

Een mogelijk ernstig bijverschijnsel van

de SST zijn de schadelijke supersonische knallen.

Vliegtuigen die met subsonische snelheden (langzamer dan het geluid) vliegen, verwekken geluidsgolven die zich naar alle kanten verspreiden. Maar een toestel dat zich in een rechte lijn sneller dan het geluid (1000-1200 km per uur, al naar gelang de temperatuur) verplaatst, zal een harde knal veroorzaken die iemand niet bepaald als muziek in de oren klinkt.

In 1964 werd de stad Oklahoma City in de VS als een proefgebied gebruikt om het effect van supersonische knallen te onderzoeken. Ongeveer 27% van de mensen die dagelijks het sonische bombardement ondergingen, vonden het een ondragelijke ervaring, ofschoon de tijdstippen van de supersonische knallen van te voren aangekondigd waren. Vijftienduizend mensen dienden klachten bij de autoriteiten in en vierduizend mensen vroegen schadevergoeding aan.

Kort geleden werden er boven Britse steden proefvluchten gedaan om de gevolgen van supersonische knallen te onderzoeken. Na een reeks van elf vluchten boven Bristol, Londen en Dorset, noteerde men 12 000 klachten en er werden 788 aanvragen voor schadevergoeding ingediend. Een opinieonderzoek meldde dat 53

procent van de inwoners van Bristol denken dat supersonische knallen waarschijnlijk ernstige hinder voor de mensen zullen veroorzaken.

Overweeg ook de volgende feiten eens.

De normale luchtdruk boven de zeespiegel is 1,033 kg per cm². Een schokgolf die deze druk met 0,7 tot 1 gram verhoogt zou in theorie niet schadelijk zijn.

Men verwacht dat de SST niet meer dan 1 gram overdruk zal veroorzaken, maar dit is niet helemaal vooruit te zeggen. Schokgolven worden vaak op onverklaarbare wijze door krachtige luchtstromingen versterkt, volgens professor B.K.O. Lundberg, president-directeur van het Zweeds Aeronautische Onderzoekingsinstituut, die verklaarde: „Als men een gemiddelde intensiteit van 0,7 gram per cm² toestaat, zullen knallen vaak schade aanrichten aan gebouwen, ruiten doen springen en de mensen een schok geven”.

Maar schade door supersonische knallen beperkt zich niet tot gebroken ruiten, gebarsten bepleistering en een geërgerde bevolking. Professor Zhivko Angeluscheff, lid van de Medische en Wetenschappelijke Academies van New York, beweerde tijdens het jaarlijkse congres van de Europese Vereniging tegen Vliegtuiglawaai dat sonische knallen de hersencellen beschadigen.

Hij zei dat er bij een testvlucht die in Oklahoma werd uitgevoerd, 6000 tot 10 000 kippen na herhaalde knallen in een zeer kort tijdsbestek stierven. Een onderzoek toonde aan dat de zenuwcellen van de dode kippen opgezwollen en verscheurd waren.

Indien alle dieren en mensen op dezelfde manier beïnvloed worden, is het beangstigend te bedenken wat daar nog uit voort kan vloeien. Met supersonische snelheden zou de SST *over de hele lengte van zijn vlucht een 80 km breed knaltpijp veroorzaken!* Indien de Amerikaanse regering regelmatig vluchten boven het Amerikaanse grondgebied zou toestaan, dan zouden er wel 40 miljoen Amerikanen tot vijftig maal per dag toe met knallen gebombardeerd worden! In Europa zou dit cijfer zelfs nog hoger liggen.

Om die reden had de Amerikaanse Senaat eenstemmig besloten SST-vluchten boven het Amerikaanse continent te verbieden. (Groot-Brittannië, Canada, Noorwegen, Zweden, Nederland, West-Duitsland, Zwitserland en Ierland hebben de vluchten boven hun grondgebied ook verboden.)

Vluchten over zee aanvaardbaar?

Voorstanders van de SST hadden beloofd dat het vliegtuig alleen boven de open zee met supersonische snelheden zou vliegen – en zij beweren bijna eenstemmig dat dergelijke vluchten aanvaardbaar en onschadelijk zijn.

Anderen verschillen hierover van mening.

De SST zou, wanneer hij volgetankt is met brandstof, in de eerste acceleratie boven Mach 1 – op het ogenblik dat hij net buiten de kust zou zijn – een bijzondere harde knal produceren. Eveneens net buiten de kust bevindt zich de sterkste concentratie van tankers, vrachtschepen, passagiersschepen, vissers- en plezierboten. Vele hedendaagse scheepvaartlijnen zouden zich binnen de knalzones van de Noord-atlantische Oceaan bevinden.

Deze mensen zouden blootgesteld zijn aan één of twee knallen per uur, met nu en dan een „superknal”, veroorzaakt door terugkaatsing op de cabine en door atmosferische gesteldheid – een knal met een overdruk van 2-4 gram per cm die erg schadelijk is. Er zijn gevallen bekend waarin een overdruk van 3 gram per cm de dikke spiegelruit op een schip verbrijzelde.

Behalve het dilemma van geluidshinder is er nog de ernstige kwestie van *luchtvervuiling*.

Volgens de ontwerpers zijn de SST-motoren veel efficiënter dan die van de huidige langzamere straaltvliegtuigen – zij elimineren de zwarte uitlaatrook, zo typisch voor sommige kleinere straaltvliegtuigen. Maar het afgeven van gasvervuilingsstoffen zoals koolstof- en stikstofoxiden is onvermijdelijk.

Een groep milieuonderzoekers van het Massachusetts Institute of Technology heeft er onlangs voor gewaarschuwd dat supersonische toestellen mogelijk het wereldklimaat kunnen veranderen door permanente lagen van uitlaatgassen in de atmosfeer te verwekken. Volgens hun rapport zullen de SST's, indien zij in grote getale vliegen, een nieuwe laag van stratosferische smog verwekken die altijd zal blijven hangen.

Het probleem spruit in de eerste plaats niet voort uit technische inefficiëntie van de krachtige SST-motoren – maar het ligt meer aan de bovenste lagen van de atmosfeer zelf. Uit de grafieken die door de vervaardigers van SST-toestellen voorgelegd worden, blijkt dat de SST in feite *minder* vervuiling per 1000 passagier-kilo-

meters zal afgeven dan enig ander vervoermiddel. Zij beweren dat één SST, die driehonderd passagiers met een snelheid van 2900 km per uur vervoert, in feite niet meer vervuiling zal veroorzaken dan DRIE auto's die met een snelheid van 100 km per uur rijden.

In de lagere luchtlagen is de atmosfeer echter voortdurend *in beweging*. Ze heeft een bepaald vermogen om zichzelf te zuiveren, hoewel de luchtvervuiling van de auto's verscheidene kilometers hoog boven de meeste grote steden opstijgt.

Maar de allerhoogste atmosferelagen van de aarde die tot in de stratosfeer reiken, hebben niets waardoor zij kunnen circuleren – er is heel weinig beweging.

„De stratosfeer, waarin supersonische straaltvliegtuigen op een hoogte van 20 km zullen vliegen, is een bijzonder ijl gebied met heel weinig verticale wisselwerking”, zei de studiegroep van het M.I.T. in haar eindrapport. „Gassen en deeltjes die door de straalmotoren van slechts één toestel voortgebracht worden, kunnen daar wel één tot drie jaar blijven hangen voor zij verdwijnen”!

Een veranderde atmosfeer?

Anderzijds beklemtoonden John A. Volpe, Amerikaans minister van Vervoer en zijn belangrijkste medewerkers onlangs dat er geen aanwijzingen zijn dat de supersonische toestellen de stratosfeer zullen veranderen.

Maar de wetenschapsmensen van het M.I.T. berekenden, zich baserend op de schattingen van de Federal Aviation Administration, dat er in 1990 500 SST's in de lucht zullen zijn die elk met een snelheid van 2,7 maal het geluid zullen vliegen en dat deze grote toestellen:

„– het waterdampgehalte in de stratosfeer over de hele aardbol met 10%, en over het noordelijk halfrond, waar het verkeer naar men verwacht het dichtst zal zijn, wel met 60% zou verhogen;

„– voldoende zwaveldioxide-, koolwaterstof- en roetdeeltjes in de stratosfeer zouden uitwerpen, dat de normale wereldomvattende gehalten verdubbeld zouden worden en daar waar het verkeer dicht is zelfs wel vertienvoudigd zouden worden” (Stuart Auerbach, *Los Angeles Times*, 2 augustus 1970).

Dit zou de temperatuur in de stratosfeer aanzienlijk kunnen verhogen – misschien zelfs met zes of zeven graden Celsius.

De hedendaagse toestellen hebben de atmosferische troebelheid en de frequentie van het wolkendek al doen toenemen. Eén

van de meest voorkomende oorzaken van troebelheid is trouwens de uitlaatgassen van auto's en vooral van vliegtuigen, aangezien deze laatste de deeltjes hogerop in de atmosfeer brengen.

Men heeft berekend dat het wolkendek over de Noordatlantische Oceaan ten gevolge van de toenemende en door de mens veroorzaakte troebelheid reeds 10% boven het normale peil ligt. Veronderstel nu eens dat er tegen het jaar 2000 drieduizend SST's in de lucht zijn – de „optimistische” voorspelling van het aantal SST's voor het einde van deze eeuw. Betekent dit dat de Atlantische Oceaan, alsmede een groot gedeelte van Noord-Amerika en Europa, voortdurend onder een grote wolk zullen liggen? Als dit zo is, hoe zal dan het klimaat beïnvloed worden? *Niemand weet het eigenlijke precies.*

Warmte en straling

Najeeb E. Halaby, president-directeur van Pan American World Airways, ergerde de ontwerpers van de Concorde in 1964 toen hij volhield dat zij niet genoeg aandacht geschonken hadden aan de problemen van de krachten en spanningen, waarmee vliegtuigen, die met supersonische snelheden vliegen, te kampen hebben. Volgens Halaby wordt aluminium heet en begint het te „kruipen”, net zoals asfalt op een snikhete dag.

De Britse ingenieurs zijn zich echter wel bewust van het probleem. Wanneer de Concorde op zijn ontworpen snelheid van 2200 km per uur vliegt, zal de neus van het toestel een temperatuur van 152° Celsius krijgen. De neus van een supersonisch toestel met een snelheid van 3200 km per uur zou een temperatuur van 315° Celsius krijgen, heet genoeg om een biefstuk te roosteren.

Amerikaanse geleerden hebben een sterkere legering van roestvrij staal en titanium ontwikkeld die de temperatuur en spanning die men zich van het Boeing-toestel voorstelt, kan weerstaan. Het gebruikelijke vliegtuigmateriaal, aluminium, zou tegen dergelijke hoge snelheden waarschijnlijk niet bestand zijn.

De oplossing van dit temperatuurprobleem is alweer een kostbare factor in de SST-race. Er zijn ingewikkelde afkoelingsystemen ontworpen om de extreem hoge uitwendige temperatuur van de snellere SST's tegen te gaan.

Men is ook bezorgd over het stralingsgevaar. Op een hoogte van 19 000 meter is er tweemaal zoveel straling als op 10 000 meter en minstens honderdmaal zoveel als op zeeniveau. Om de een of

andere reden is de straling het hoogst op de kruishoogte van de SST. Dit is nóg een gevaar dat passagiers en bemanningsleden onder ogen moeten zien.

Dr. S.R. Mohler, Hoofd van de Amerikaanse FAA Aeromedical Applications Division, waarschuwt ervoor dat SST-bemanningsleden het risico lopen dat kosmische straling op deze grote hoogte „... de levensduur met 5 tot 10 procent zou kunnen verkorten en dat de gevorderde ouderdomsverschijnselen zich vroeger zouden voordoen dan men normaal zou verwachten”. Andere mogelijke gevolgen van blootstelling aan straling zijn, volgens Dr. Mohler, beschadiging aan spermacellen, beendermerg, longweefsels, nierenweefsels, lymfatenstelsel en leukemie (*SST and Sonic Boom Handbook*, William A. Shurcliff, blz. 73).

Het gevaar is vooral groot voor zwangere vrouwen die in de eerste weken van hun nog niet vastgestelde zwangerschap zouden gaan vliegen. Volgens Shurcliff kan zelfs een heel lichte dosis van deze krachtige straling letsel aan de ongeboren baby toebrengen.

Normale kosmische straling is al een probleem op zichzelf, maar *zonnevlammen* maken het nog gecompliceerder. De piloten zullen instructies krijgen naar veiliger luchtlagen te duiken om eraan te ontkomen – maar dit zal voor het reeds overbevolkte lagere luchtruim een duidelijk gevaar opleveren, afgezien van het feit dat dit een nog heviger en hinderlijker knal zal veroorzaken.

Problemen tijdens de vlucht

Passagiers die de neiging hebben op onrustige vluchten luchtziek te worden, zullen werkelijk ongemak ondervinden. Op deze hoogte zullen SST-toestellen aan hevige „windstoten” blootgesteld zijn die door openbotsende stromingen van koude en warme lucht veroorzaakt worden. Deze winden kunnen een vliegtuig doen slingeren als „een rat die door een hond heen en weer geschud wordt”. Gezagvoerders hopen dat zij deze windstromingen zullen kunnen opsporen met infrarode warmte-detectors die op het ogenblik in ontwikkeling zijn – maar wanneer een piloot elke seconde bijna een kilometer aflegt, moeten de infrarode detectors in staat zijn 250 km van te voren een waarschuwing te geven. Ingenieurs zijn op het ogenblik aan de oplossing van dit probleem aan het werken.

Brandgevaar is ook een bron van bezorgdheid.

Door de grote hoeveelheden brandstof die de SST's meevoeren en de snelheden waarmee zij vliegen, is brand een bijzonder gevaarlijke mogelijkheid.

Een bepaald rapport zegt het volgende: „Er bestaat een groter veiligheidsprobleem, dat voortspruit uit de aanwezigheid van brandbare samenstellingen van lucht en brandstof in de tanks en in het uitlaatsysteem.

„Mogelijke bronnen van ontbranding zijn: elektrostatische ontladingen, abnormale blikseminslagen, brand op de begane grond, onvoorzien vonken en vonkontstekingen van elektrische onderdelen en hete metaaldeeltjes van motorslijtage. Dit potentiële brand- en ontploffingsgevaar is niet uniek voor de SST maar het vormt een bedreiging van de veiligheid die voor de SST kritischer is omdat er waarschijnlijk grote temperatuursschommelingen zullen voorkomen en omdat er grotere hoeveelheden brandstof in of dichtbij de romp van het vliegtuig zijn opgeslagen” (*Tentative Airworthiness Standard for Supersonic Transports*, rapport door de Federal Aviation Administration, jan. 1969, blz. 99).

De ingenieurs staan ook nog voor het probleem van ozon. Wanneer er teveel ozon in de passagiersruimte komt, kan dit bij sommige mensen bloedingen veroorzaken – en zelfs kleine hoeveelheden kunnen irritaties van het ademhalingsstelsel verwekken. De filterinstallatie aan boord van de Concorde zal de dichtheid van ozon tot 0,1 per miljoen terugbrengen – ver onder de veiligheidsmarge. Wanneer het systeem echter uitvalt, zal het toestel gedwongen zijn tot lagere hoogten af te dalen, wil iedereen aan boord in leven blijven.

Zelfs het weer stelt een probleem. Van tijd tot tijd hebben piloten van de luchtmacht op de hoogten waarop deze toestellen gaan vliegen, hagel gemeld. Dit is wel een zeldzaamheid, maar er is melding gemaakt van schade door grote hagelstenen. Met supersonische snelheden zouden zij gevaarlijke schade kunnen aanrichten, vooral structurele moeheid.

De „verzadigings”-crisis

De SST zou zich niet voor langere periodes boven een luchthaven kunnen „ophouden” – een absolute noodzakelijkheid in het huidige overbelaste systeem van het luchthavenverkeer. Een subsonisch vliegtuig zou een omweg kunnen maken van 1000 of zelfs 1500 km in geval een luchthaven ten gevolge van slecht weer gesloten is – maar de SST niet. De SST

gebruikt een grote hoeveelheid brandstof – ongeveer een halve ton per minuut. Met subsonische snelheden worden de supersonische motoren van het toestel erg inefficiënt en verhogen zij sterk de vervuiling van de atmosfeer. Voor een vlucht van Parijs naar New York is de Concorde maar met *dertig minuten* extra vliegtijd uitgerust. Critici noemen dit onrealistisch. In geval van nood heeft de SST ook beperkte landingsmogelijkheden omdat hij een heel lange landingsbaan nodig heeft met een speciaal versterkte oppervlakte om de enorme schok bij het landen te weerstaan.

Met al deze mogelijke problemen waar de SST-ontwerpers, bouwers en passagiers voor staan, is het geen wonder dat de Amerikaanse regering officieel haar steun aan dit project onttrokken heeft. Sommigen zijn van oordeel dat de overwegingen in verband met het milieu alleen al voldoende zouden zijn om het project definitief stop te zetten, ongeacht wie de bouw ervan wil ondernemen. Helaas heeft de ontaarding van het milieu de mens er zelden van weerhouden uiteindelijk toch, terwille van macht en winst, de weg van de technologie te volgen.

Maar technologie, de altijd bij de hand zijnde zondebok, is in werkelijkheid niet de voornaamste zondaar. Wat er werkelijk aan hapert is de wereldomvattende concurrentiegeest – de geest van een wereld die voortdurend in een staat van oorlog is, maar niet altijd met bommen en bajonetten strijdt. In het geval van de supersonische verkeersvliegtuigen is dit economische en propagandistische oorlogsvoering. Zolang deze verkeerde geest niet helemaal en absoluut uit de menselijke natuur verdelgd is, zal de technologie en economie van de mens gedictieerd blijven worden door *politieke* overwegingen – zelfs wanneer de ecologische en economische vooruitzichten niet al te rooskleurig zijn.

Amerika bevond zich in een moeilijk parket. De SST bouwen betekent de erkende milieugevaren aanvaarden. Hem niet bouwen betekent de mogelijke economische en politieke gevolgen accepteren.

De SST brengt een klein percentage van ons misschien vlugger ter bestemming – maar zal hij de rest van de mensheid op den duur niet diep ongelukkig maken? De SST kan voor een bepaald land een noodzakelijkheid zijn om met andere landen te kunnen blijven concurreren – maar zal hij niet een zoveelste onnodige economische last zijn?

Is de SST het werkelijk waard? □

DE „JEZUS- TRIP“

Zij hebben lang haar. Zij dragen baarden en sandalen. Sommigen beweren alles, behalve de fundamentele levensbehoefte te hebben verworpen. Zij houden twee vingers in een „V“-teken omhoog om er, bijna net als een pauselijke zegen, vrede mee te verkondigen. Zij zeggen „liefde, ja — oorlog, nee“ en spreken over een wereld waarin elk mens zijn broeders hoeder is. Zij wijzen met verbluffende nauwkeurigheid op de vele huichelarijen van hun ouders — vooral wanneer het religie betreft. Zij zeggen dat ze vriendelijk zijn, goed zijn, en dat ze geen kwaad willen doen. Men zegt dat zij de „bloemenkinderen“ zijn, die zachtmoedigheid en barmhartigheid nastreven. Zij hebben het vaak over Christus. En ze weten niet eens waar ze het over hebben.

door Garner Ted Armstrong

HET IS GEMAKKELIJK de vinger op hypocrisie te leggen. Er zijn overal dubbele normen. Naties, begiftigd met de religie die van de joods-christelijke ethiek afstamt, hebben elkaar al vele eeuwen lang met haat en nijdt bevochten.

Een wereld van hypocrisie

Moeders die vermoedelijk in dezelfde god maar in een andere regering geloofden, baden vurig tot die god om hun jongens succes op het slagveld te geven. Dat moet wel geweldig verwarrend geweest zijn voor welke god dat dan ook was — als er een was — die deze hartstochtelijke smeebeden hoorde.

Wie in Jezus gelooft en een machinegeweer leegschiet is net zo huichelachtig

als een vredespolitiek door middel van oorlog, succes door middel van bedriegen of een gelukkig huwelijk door overspel.

Een cynische, „turned-off“ jeugd ontdekt huichelarij gemakkelijk — in anderen.

Een vader zegt tegen zijn tieners dat ze bop moeten houden „pot“ te roken. Maar de vader die dit morele edict stelt, pakt zelf rustig door aan sigaretten met, in Amerika bv., de duidelijke mededeling op het pakje: „Voorzichtig: Sigaretten kunnen schadelijk voor de gezondheid zijn“.

Bij de algemene hypocrisie van onze eeuw komen nog de afschuwelijke problemen waar we allemaal mee te kampen hebben. We hebben de bom, de bevolkingsexplosie, de milieucrisis, vergiftiging op grote schaal van de fundamentele levensonderhoudsystemen. Boven alles is

er een langdurige en onbeëindigde oorlog in Vietnam.

Om kort te gaan, onze wereld ligt overhoop.

En de jeugd weet — en weet dat ze weet — dat zij, de jeugd van de wereld, de wereld niet zo gemaakt heeft.

Overleven in het nucleaire tijdperk

„Denk eraan onmiddellijk te gaan liggen, kinderen, wanneer jullie de waarschuwingssirene horen. Blijf van de ramen vandaan en kijk niet naar de steekvlam, want daar kan je blind van worden. Denk er ook aan dat de schokgolf de ruiten zal doen springen, waardoor je in tweeën gesneden kunt worden. Nadat de eerste schokgolf voorbij is, moeten we vlug naar beneden en op ordelijke manier naar de schuilkelder onderaan de trap gaan“.

Als u over de 40 bent, bestaat de kans dat u het niet kunt begrijpen. Dat komt omdat u niet in de eeuw van de bom bent groot geworden. De angsten uit uw kinderjaren waren „Nazi's“ en „Jappen“. Misschien hebt u er zelfs tegen gevochten.

U was geen jonge volwassene of tiener meer die de moord op een jonge Amerikaanse president en het neerschieten van zijn broer beleefde.

Maar uw kinderen wél.

Tegenwoordig is de wereld anders — ongeloflijk, ontzaglijk anders. Tegenwoordig moet je rekening houden met het grimmige feit dat menselijke vernietiging een zeer reële mogelijkheid is. Oorlog door toeval zou het tweeweg kunnen brengen; vergiftiging door toeval zou het tweeweg

kunnen brengen; biologische of chemische oorlog zou het tewegg kunnen brengen.

Verandering nodig — en nu!

Als u uw ogen open heeft, kunt u zien dat er een dramatische, algehele *verandering* nodig is. VOLKOMEN verandering. En u kunt ook zien DAT HET NU GEBEUREN MOET!

U kunt toch wel inzien dat er een *complete* verandering in de hele opvatting van de zaken- en industriewereld nodig is — dat de wereld er verschrikkelijk behoefte aan heeft zich eens met de fabricage van ploegscharen te gaan bezighouden in plaats van met bommen, kogels en zenuwgas.

U kunt toch zien dat er een *totale verandering* in de verontreiniging producerende methoden van vervoer en de hele structuur van het stadsleven nodig is. U kunt wel zien dat er een volkomen verandering komen moet in het „Kamer van Koophandel-groei-tot-elke-prijs”-standpunt van een steeds maar omhoogvliegend Bruto Nationaal Inkomen dat de verontreiniging van het milieu tot gevolg heeft.

U kunt de noodzaak voor verandering — NU — inzien. Maar u kunt op dit moment geen verandering ontdekken. In plaats daarvan ziet u dezelfde versleten, oude principes aan het werk die de fundamentele *grondoorzaak* waren die de wereld om ons heen precies „zoals zij nu is” heeft voorgebracht.

En dat kunnen tieners ook zien. Zij zien de hartverscheurende noodzaak voor verandering. En, tragisch genoeg, zien zij ook dat er geen blijvende verandering op komst is.

Sommige van de gesprekken die de meeste opwindend onder tieners veroorzaken zijn die, die de oorzaak van de euvels der samenleving of van het establishment aan de kaak stellen.

Deze bezorgdheid over het „Establishment” is de katalysator geweest van een nieuwe subcultuur. Zij worden afwisselend de „Hippie-Generatie” genoemd, de „Numensen”, de „Happy people” — en een ad infinitum van andere door de pers gepubliceerde namen, waaronder „De Jezus-mensen”.

De tegenwoordige tiener-tirannie

Deze nieuwe subcultuur heeft zijn eigen norm van fysionomie, vocabulaire en religieuze expressie ontwikkeld.

Vraag een tiener waar het allemaal over gaat en hij zal misschien als volgt antwoorden: „Ik vind dat iedereen die dingen

maar voor zichzelf moet uitzoeken”. „Ik vind dat je zelf moet weten wat je doet — je eigen portie dragen, weet je — ik bedoel . . . jij bent het, nietwaar?, en jòh, JJ moet jezelf zijn en voor *jezelf* beslissen, waar of niet?”

Mis, jòh.

Papagaaien herhalen onbeduidende, eenvoudige woorden tot in het oneindige. En leerlingen die aan de voeten van „nieuwe” moralisten zitten, hebben hun clichés-vaniets goed geleerd. „Je moet doen waar je zelf zin in hebt, nietwaar?”

Zoals geesteloze machines hun vermoeiende lied kreunen, zo herhaalt de jeugd haar spottende verwerpingsretoriek.

Zij zijn *graag* het voorwerp van abnormaliteit — aangezien alles wat hun ouders „normaal” noemen voor hen „anathema” is.

Op de één of andere manier MOETEN jullie, meisjes, lang, stijl haar hebben dat recht naar beneden hangt. Jullie moeten er persé *precies* zo uitzien als dat eindeloze aantal blondines met roodverbrande gezichten en lang haar dat zo los op en neer danst op de wilde tonen van de „Health Department Approved” (als het nog geen nieuwe „rock”-groep is, dan zal het er wel gauw een worden!). Waarom die lange afhingende sjaals en lange hengsels aan de tassen of leren tassen met franje? Het hoort bij het *uniform* jòh. Waarom die ongetemde bakkebaarden, sprieterige snorretjes en dat lange haar? ’t Is toch van *mij* jòh, gaat jou dat wat aan?

Het verwerpingssyndroom

Vandaag is het „hip” te verwerpen. Een vernietigende grijns, een onbeholpen, korte lach over het vermoeide, oude en achtergebleven establishment is koppige wijn voor het ego. Opzettelijk vlekkerige vonden, met chloor behandelde jeans, sandalen (meestal alleen ’s zomers), slobberige, floderige en „het er dik opgelegde” kleren vormen een luisterrijk en schitterend uniform naast de „straight” scene waar niets te doen is.

Het haar, de schouderassen, enorme sjaals en rood-wit-blauwe kledingstukken maken alle deel uit van de „big scene” en dragen het naambordje: „Wij verwerpen de maatschappij”.

En die maatschappij is het verwerpen ook wel waard. Elke maatschappij die er toe komen kon zo volslagen krankzinnig te worden om de mensheid naar de rand van een letterlijke cosmocide te brengen, *moet* wel een maatschappij zijn die waard

is om verworpen te worden. Elke beschaving die zichzelf zó in het najagen van wereldse, materialistische doelen verwickeld heeft dat zij met een tientallen jaren te late verbijstering terugkijkt op haar eigen dreigende vernietiging, moet wel een beschaving zijn die het meer dan waard is om te worden verworpen.

Zo zien we dat de jongeren de neus ophalen voor het uniform van de „straight scene”, terwijl zij er zelf hun eigen uniform op na houden. We zien jongeren die zich van de wereld afkeren en naar nieuwe dingen toekeren — drugs, seks en alles wat maar bizar is. Sommigen onder hen zeggen zelfs: „turn on’ met Jezus”. Zij zeggen dat Christus lang haar had. Zij zeggen: „Ik marcheer omdat Christus de geldtafels omkeerde”. Zij zeggen: „Ik demonstreer omdat Christus behoorlijk recht op de man af met de Farizeeën sprak”. Zij zeggen: „Zeker, ik kom in frontale botsing met het gezag omdat Jezus het deed”. Tenslotte zeggen zij: „Jezus was de eerste hippie”.

De „Jesus-Freaks”

Of ze zeggen: „Freak out’ met Jezus” of „Jezus is een goede trip”.

De nieuwe subcultuur neemt openlijk godsdienstige bijbetekenissen aan. Zij hebben het over Jezus.

Maar *welke* Jezus?

Dezelfde Jezus wiens naam in de jaren 30, vooral in Amerika, overal opgekalkt stond? Dezelfde „Jezus” die door de leden van de Spaanse Inquisitie werd aanbeden? Spreken zij over de Christus van de Kruistochten — de Jezus van de Joodse vervolgingen — *welke* Jezus?

Zeggen ze dat de Jezus van de voornaamste stromingen der katholieke, kopitische en protestantse geloofsovertuigingen degene is om mee te „trippen” — of hebben ze het over een andere Jezus?

Degene waarover zij spreken — die met het lange haar, lange gewaden, aureool, ziekelijke gelaatsuitdrukking, mager, arendsneus, gemelijke trek om de lippen; degene die zogenaamd stierf aan een gebroken hart; degene die voorgesteld wordt als een „dropout” van het dogma, een revolutionair, een wetsovertreder, een establishment-hater — *die* „Jezus” is een mensenschuw mietje; een onbeschaamde oplichter; een geschiedkundige grap.

Hij heeft nooit geleefd.

Hij is zo vals als in de winkel gekochte hippie-uniformen — even bedriegelijk als

sprookjesprincessen, glazen muiltjes en de baard van Sinterklaas.

Je verwerpt de maatschappij zeg je?

Waarom dan haar Christus aanvaarden?

Waarom zeggen dat het enige gebied waarop de maatschappij nooit gedwaald heeft – mooi een fout begaan heeft, haar godsdienstige denkbeelden waren?

Waarom je vastklampen aan de centrale figuur van de zich „christelijk” noemende geloofsovertuigingen met hun geschiedenis van misdaden, zonden, walgelijk barbaarse en afschuwelijke oorlogen?

Welke Jezus?

Heeft het zin te zeggen dat je de maatschappij verwerpt, wanneer je juist het uitgangspunt van de historische ontwikkeling van die maatschappij aanvaardt?

De ouderen volgden de jongeren in kledij, haar en muziek. Ouderwetse humoristen kan men nu met lang haar zien optreden; nieuwsomroepers, televisie-commentators, acteurs en sportfiguren cultiveren zonder mankeren allemaal krullen, kopen broeken met wijde pijpen en volgen de jeugd in de „welvaart-pseudo-hip-maatschappij”.

Mannen van middelbare leeftijd die de „ragebollen” vreselijk vonden toen de Beatles voor het eerst met hun heupen stonden te wiegen en de tieners in vervoering brachten, kunnen nu nauwelijks onder de ruige bos haar die zij zelf dragen, uitkijken.

Blijf aan de leiding, jongelui, en de „ouwe hap” zal vanzelf volgen – misschien langzaam, schoorvoetend misschien – maar ze zullen uiteindelijk volgen. Totdat jullie ophouden te degenereren. Op het moment dat jullie daarmee ophouden – zal de maatschappij het ook een halt toeroepen.

Blijf *afzakken* en jullie zullen er verbaasd van staan wat voor compromissen je eigen ouders en de mensen van middelbare leeftijd, de gemiddelde burger, de gemiddelde Amerikaan en de West-Europeanen maken zal. Zij zullen vast en zeker volgen. Zij volgen overal, behalve in één bepaalde richting.

Zij zullen je nooit volgen als je de ware Christus volgt. Als jij *werkelijk* met Jezus op weg gaat – „turn on” met Jezus, de Jezus van de BIJBEL – zal je tevergeefs achter je kijken.

Er zal niemand zijn.

Wil je de manier weten waarop je een complete, volslagen, totale verschoppeling kunt worden?

Ontdek de WARE Christus van de Bijbel.

De werkelijke Christus

Bekijk de jonge man eens die er als iedere gemiddelde Jood in Zijn dagen uitzag (dat zal alle Jodenhaters, heksenjagers en rassenfanatiekelingen zó doen koken van haat, dat zelfs Hitler er verlegen van zou zijn geworden), die zo gewoon van uiterlijk was dat Hij steeds weer in de menigte ontsnapte en wiens verrader een enorme som betaald moest worden om precies aan te wijzen wie Hij nu wel was.

Ontdek de Christus die er zich toen helemaal niet om bekommerde de wereld te redden – die gekomen was om een vitale boodschap te brengen, niet om zielen van mensen te bekeren – en je zult met succes de globale meerderheid van alle religies die ooit de Jezus van de dekadente maatschappij beleden hebben, afwenden.

Zoek de Jezus die zich nauwgezet aan de wetten hield, die Zijn belastingen betaalde, die in Zijn eigen huis woonde, die de knechten van Romeinse officieren hielp en die op wrede wijze na een onwettig proces vermoord werd en je zult een Jezus Christus vinden waarvan je ouders nooit gehoord hebben.

Zoek de Christus die aan Zijn ouders onderdanig was en die gekomen was om de wetten van Zijn Vader te *bouden* en te VERHEERLIJKEN, niet om ze te ontbinden; zoek de Jezus die Zijn volgelingen ook nu gebiedt DE TIEN GEBODEN TE HOUDEN (Matth. 19:17); en je zult een Christus ontdek hebben die *totaal anders* is dan de historische vervalsing die door miljoenen mensen beleden wordt.

Ontdek de Jezus die zich in een *huis* bevond toen de Wijzen aankwamen, niet in de kribbe (Matth. 2:11); die zei dat je Hem zo veel als je wilt kunt eren en het toch helemaal TEVERGEEFS kunt doen (Matth. 15:9); die *niet* op vrijdag gekruisigd werd en die NIET op een zondag opstond; de Jezus die HELEMAAL NIET in de buurt van „Kerstmis” geboren werd.

Lees eens over de Jezus wiens moeder een groot gezin had (Matth. 13:55-56), die de Heer van de *Sabbat*, niet van de zondag is (Markus 2:28) en die NIET kwam om in jouw plaats een rechtvaardig leven te leiden (I Joh. 2:4, 6; I Petr. 2:21) en je zal een Christus ontdekken die tegenwoordig het Establishment WOEDEND ZAL MAKEN, precies zoals Hij dat in Zijn dagen deed!

Wil je leren hoe je de mensen AFWENDT, hoe je vrienden VERLIEST en

mensen ONTGOOCHT? Volg dan de Jezus Christus van de BIJBEL in plaats van de Jezus Christus van de maatschappij en de geschiedenis! Doe dat – en je zal de maatschappij WERKELIJK verwerpen.

Je zult wel GEDWONGEN zijn haar te verwerpen.

Omdat ze JOU ZAL VERWERPEN!

Vergis je niet. Het idee van „turn on-met-Jezus” van de „hip-set” is zo vals en zinloos als de waarden van de maatschappij die zij afwijzen. Zij hebben de verkeerde Christus voor. Het is alweer zo’n „christelijke fantasie”. De ene z’n godsdienst is de ander z’n fles. De ene z’n door „pot” opgewekte luchtkasteel is de ander z’n pseudo-religieuze zelfgefabriceerde vroomheid.

De Christus van de Bijbel was geen hippie.

En Hij zou ook niet in de tegenwoordige „straight” samenleving gepast hebben.

Wanneer de jeugd de maatschappij verwerpt – het eindprodukt van een beschaving geleid door de „joods-christelijke ethiek” en haar Jezus – verwerpen zij terecht „een andere Jezus” – niet de Jezus van de Bijbel. Maar hoe ongelofelijk het ook is, de jeugd maakt, terwijl zij die maatschappij verwerpt, gelijk rechtsomkeert en denkt iets „nieuws” te ontdekken, terwijl zij zich in feite aan dezelfde denkbeeldige Christus van het establishment vastklampt.

Het is allemaal maar denkbeeldig

Bekijk het eens als volgt. Veronderstel eens dat je vader je je hele leven verteld had over een goede oude, langharige vriend van hem, „ouwe Joop Stapzinski”. Joop was een veteraan uit de Tweede Wereldoorlog, zo vertelde je vader je. Hij was zwak met een ingevallen gezicht. Stapzinski was een kromme, vaalbleke, kleine wezel van een man – echt verlegen. Je hele leven als jongen hoorde je over „goeie ouwe Joop Stapzinski”.

Je leerde de man kennen alsof je hem dagelijks zag: Klein wezelachtig snuffelgezicht, dicht bij elkaar staande ogen, grijs, asgrauw, vaalbleek, ondermijnd door longkanker, met één been, voort denkend met een tinteling in zijn ogen en een kwartje voor de kinderen.

Op een dag kondigde je vader aan: „Hé jongens, weet je wat? Ouwe Joop komt ons eindelijk eens bezoeken. Hij is er helemaal voor uit Canada overgekomen en

ik heb hem al 20 jaar niet meer gezien". Je bent 17 en al je leven heb je over de kleine, oude, wezelachtige, ingevallen, gebukte, kromme Joop met zijn houten been en lange haar gehoord. En je wil deze figuur zeker wel eens ontmoeten omdat je tientallen verhalen over hem gehoord hebt.

Dus de bel gaat en jij gaat opendoen en voor de deur staat een reus van een meter of twee. Hij is gezond, breed geschouderd, met een daverende stem. Hij is niet bijzonder knap, gewoon een gemiddeld plattelandstype. Hij is een toonbeeld van gezondheid. Hij steekt een sterke, eeltachtige hand uit, grijpt jouw hand en zegt met een diepe stem: „Hoe gaat het, jong?”

Jij zegt: „O, pardon, ik verwachtte Joop Stapzinski". Je kijkt achter deze boom van een vent of de kleine, oude, wezelachtige, magere, gebukte, kromme, éénbenige, langharige Joop er ook staat.

Hij zegt: „Maar ik *ben* Joop Stapzinski".

Jij zegt: „Nee, nee, dat kan niet. Weet je, ik heb tientallen verhalen over Joop gehoord. Ik heb het gevoel dat ik hem *ken*. Ik beloel, ik zou hem overal herkennen. Ik zou hem er zo in een menigte tussenuit kunnen pikken. Ik bedoel, per slot van rekening, iemand met een houten been, weet je wel, met dat lange, sprieterige, grijze haar en zo'n half-ziekelijke uitdrukking, die eruitziet alsof hij gauw aan longkanker zal sterven – *u* zou Joop Stapzinski niet kunnen zijn!", zo zou je betogen.

Wat ik aantonen wil is het volgende.

De wereld denkt dat Christus lang haar had. Dat had hij niet. Het establishment beweert dat Christus op 25 december geboren werd. Dat werd Hij niet. Godsdienstige leiders zeggen dat Christus kwam om de Tien Geboden af te schaffen. Hij kwam om ze bindender *dan ooit* te maken. De religieuze encyclopedieën schrijven dat Christus zei dat de mensen naar de hemel gaan. Christus zegt dat de heiligen op *aarde* zullen regeren. „Hellevuur"-predikers zeggen dat hun Christus de goddelozen veroordeelde om eeuwig te branden. Zoiets heeft Hij helemaal niet gezegd.

Je kunt al deze tegenstellingen bewijzen als je er de moeite voor wilt nemen. Het staat allemaal in het Boek. Lees de historische biografieën van de historische Jezus eens – de boeken Mattheus, Markus, Lukas of Johannes. De inhoud zal je misschien een schok geven.

Job en jij

Laten we het punt over de „andere Jezus" nog iets meer toelichten met een man wiens naam Job was en die in de Bijbel voorkomt.

Job dacht dat hij heel wat over God wist. Hij had over Hem gehoord en hij kon erover meepraten. In het boek Job kan je uit de mond van Job enige van de welsprekende betogingen over al de kwaliteiten en de eigenschappen van Gods karakter lezen. Zijn drie vrienden zaten bij hem. Ze redeneerden er op los en vertelden Job waarom hij er zo slecht aan toe was en waarom hij alles verloren had en zijn gezin dood was; en hij zat daar maar in die hoop as met al die vreselijke zweren over zijn hele lichaam en leed veel pijn. Filosoferden zij wel eens? Ze deden niets anders dan filosoferen! Zij gooiden er van alles uit.

Zij hadden het over al de eigenschappen van deze persoon waarover ze spraken en de naam die ze gebruikten was „God". En het woord „God" riep iets in hun geest op. Ditzelfde kan van jou gezegd worden, waar of niet? Jij vraagt aan iemand: „Waar denk je aan als je aan God denkt?" En hij zegt: „Nou, ik denk aan een vaderachtige figuur. Ik denk aan mijn grootvader. Ik denk aan een heel oud schepsel of wezen, waarschijnlijk in een lange mantel met lang, helemaal wit haar, bijna een sinterklaasachtige voorstelling."

En zo ging het toen Job en zijn drie vrienden het over God hadden. Wat er iedere keer als zij het over „God" hadden in hun geest kwam, was hun *eigen* inzicht, hun eigen idee over de kwaliteiten, de persoonlijkheid, de plannen, het karakter, de vereisten voor gehoorzaamheid aan die God. Dit was hun voorstelling van God.

Na een lange reeks van betogingen en voorvallen brak Jobs tegenstand tenslotte en kreeg hij in de gaten waar zijn fout lag.

Job zei iets dat werkelijk de moeite waard is om nu direct onder de aandacht van al jullie jonge hipsters te brengen die denken dat Jezus lang haar had, of voor u allen, gematigde, kerkgaande, uzelf christen noemende mensen die verschillende ideeën over een „Christus" hebben.

Kijk eens naar de les die Job leerde

Job zei: „Ik weet, dat Gij alles vermoegt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden". Hij zei: „Wie is hij, die de raad verbergt zonder weten-

schap? Zo", vers drie, „heb ik dan verhaald, hetgeen *ik niet verstond*, dingen, die voor mij te wonderbaar waren, die ik niet wist" (Job 42:2,3).

Nu begreep Job het

Hij zei: „Met *het gehoor des oors* heb ik U *gehoord*: MAAR NU ZIET U *mijn oog*". Voor de eerste keer zag hij het ware beeld van die ontzagwekkende Persoonlijkheid – de Schepper God, waarover hij gesproken had. Dit was nooit eerder in zijn hoofd opgekomen. Zijn bewuste *geest* had deze God, waarover hij sprak, nooit werkelijk *gezien*, hoewel hij lange en welsprekende betogingen over „God" houden kon.

Hij zei: „Met het gehoor des oors heb ik van U gehoord – maar *nu krijg ik het in de gaten*, nu zie ik het *werkelijke*, nu *begrijp* ik het, nu ziet mijn oog U, nu is het me duidelijk – Daarom", zei hij in vers 6, „verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as".

Nu kreeg hij het ware perspectief. Hij zag hoe groot en hoe goed God was en hoe ellendig en miserabel en volslagen blind hij geweest was. En hij nam de moeilijkste van alle stappen voor de mens – hij gaf toe dat hij volkomen fout geweest was; niet half fout; *totaal* fout. Hij zei dat hij zichzelf verfoeide!

Het was voor Job net zo ontstellend die grote God met zijn geestesoog te *zien* als het voor jou als de 17-jarige jongen geweest zou zijn om die deur te openen en een kleine oude schouderafhangende, ingevallen, kromme, éénbenige, langharige, vaalbleke, aan longkanker lijdende Jaap Stapzinski te verwachten – en in plaats daarvan deze twee meter lange man, de gezondheid zelve, zijn hand te zien uitsteken en je een vrolijke begroeting toe te daveren.

En het zal even ontstellend voor je zijn wanneer je ziet hoe de *werkelijke* Jezus eruitziet!

„Turn on' met Jezus", zei de hippie. Hoe doe je dat als je niet weet *wie Jezus is*? Hoe moet je met Hem „omturnen" als je niet weet hoe je met Hem in contact komt? Waarom „omturnen" met juist *dezelfde* soort Christus die je ervan beschuldigt de leidende figuur te zijn in een joods-christelijke maatschappij die deze wereld praktisch op het punt van nucleaire vernietiging heeft gebracht?

Zoek de ware Jezus

Als jullie jonge mensen met Jezus willen „omturnen", ga je gang. Maar waarom

met de traditionele Jezus? Waarom met de pseudo-vrome, langharige, droevig uitziende Christus der traditie? Waarom een compleet namaaksel accepteren, een totale vervalsing, een andere Jezus, een valse Christus?

Ik daag jullie uit de ware Jezus Christus te zoeken en ik kan je meteen al een paar dingen garanderen. Het zal je niet bevallen wat je ziet. Geloof het of niet, Christus was een man van wet en orde, een kortharige Christus, een Jezus Christus die in de menigte niet op zou vallen, die er vrij gewoon uitzag, zoals iedereen. En Hij was schoongewassen!

De Christus die je zult vinden, zal *jou* naar alle waarschijnlijkheid „afturnen"! Hij zal je gebieden DE WETTEN TE HOUDEN! Er zal je gezegd worden SCHOON TE ZIJN! Je zult zien dat Hij je vertellen zou dat het een *schande* voor een *man* is om *lang haar* te hebben (I Cor. 11:14). Hij zal je gelasten van de drugs af te blijven en je zeggen dat de straf voor ruïnering van je gezondheid, je geest en je moraal door ontuchtige „vrije liefde" het DOODSVONNIS is! Hij zal je *bevelen*, niet beleefd vragen, je van je zonden te BEKEREN.

En als je het doet, zal Hij je genade en vergeving geven.

Maar Hij zal je vertellen dat genade en vergeffenis je niet de vrijheid geven om steeds opnieuw te zondigen!

De Christus van de Bijbel zal je flagrante wetsovertreding, je „frontale" botsingen met het establishment niet goed praten. Hij zal je ook de DIENSTPLICHT OPLEGGEN! Jazeker! Hij zal je DIENSTPLICHTIG MAKEN – regelrecht in Zijn eigen dienst, in Zijn Werk.

Dat is de reden waarom de meesten van jullie de ware Christus niet vinden zullen! Hij is teveel voor je. Je zult Hem waarschijnlijk haten als je Hem vond. Je zou Zijn bevelen niet nemen.

Ik daag jullie jonge mensen opnieuw uit *de ware Christus te zoeken*. Wrijf het establishment maar onder hun neus. Zij hebben Hem nooit gevonden! Negen-tig procent van de mensen waar je mee praat zouden je niet kunnen vertellen hoe Hij eruit zag, wie Hij is, wat Hij voorstond, wat Hij zei of wat dan ook over Hem. Duizenden van hen kunnen niet eens de namen van de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament, die Zijn biografie inhouden, *opnoemen*.

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?"

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet – de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloezie en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* – vrede, geluk en overvloedig welzijn – *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levens onderging een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalfal andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken" lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW (De WERELD VAN MORGEN)* voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* – iets *goeds* – iets wat *broodnodig* was – iets dat sprankelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers vrijwillige Medewerkers. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijwillig gegeven worden. Wij verzoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *gelooven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoegen gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-doening.

Als jij die Christus van de Bijbel vindt – en het is gemakkelijk – lees gewoon over Hem – BESTUDEER gewoon wat het Boek zegt in plaats van de eindeloze mythen van het establishment na te papagaaien – als je die Christus *vindt*, dan zal je ontdekken wat het werkelijk bete-

kent om iedere laatste band met de maatschappij te verbreken.

Jezus was Jezus.

En daarom werd Hij om het leven gebracht.

Wees je Schepper er maar dankbaar voor dat Hij niet dood bleef, vriend. □

ZALIG NIETSDOEN?

(Vervolg van pagina 18)

snappen. Elke grote natie is vroeg of laat het slachtoffer geworden van de ziekte van de overdadige en verkeerd bestede vrije tijd.

De vrijetijdsbesteding in het verleden

Zelfs de oude Spartanen – symbolen van het harde uithoudingsvermogen – werden het slachtoffer van de vloek van te veel vrije tijd. In zijn boek *Politiek* zegt Aristoteles het volgende: „De Spartanen bleven beveiligd zolang zij in oorlog waren; zij bezweken zodra zij een rijk verkregen hadden. *Zij wisten niet hoe zij hun vrije tijd, die de vrede voortbracht, moesten aanwenden*” (Politiek, Vol. II, 127, lb).

Hetzelfde droevige verhaal werd over de ene natie na de andere, de hele menselijke geschiedenis door, geschreven. Dit was ook het geval met het Romeinse Rijk.

Het Romeinse Rijk klom op tot dan toe ongekende hoogten. Maar terwijl de wereld onderworpen werd, begonnen de Romeinen ook meer vrije tijd te krijgen. Ten tijde van Nero had Rome jaarlijks 176 vakantiedagen, bijna één op de twee dagen.

Zoals de geschiedenis het vaak getuigt, was het materialisme de valstrik die de toorts van vele grote beschavingen deed uitdoven. Er bestaan te veel opzienbarende overeenkomstigheden tussen de westerse samenleving van tegenwoordig en de verdwenen beschavingen van vóór ons, die eerst welvarend werden en vervolgens week, onverschillig, apathisch... en uiteindelijk stierven! En natuurlijk dachten ook zij niet dat het met hun zou kunnen gebeuren!

Weinig mensen beseffen hoe de vrije tijd Amerika en West-Europa in haar greep houdt. „Laten we er alles uithalen” werd het wachtwoord van onze tijd. Maar wanneer een natie teveel aandacht besteedt aan de jacht naar vermaak dan wordt zij rijp voor die problemen, die haar einde zouden kunnen betekenen.

We behoren ons een vraag te stellen die nog nooit van zoveel betekenis was als nu: Is meer vrije tijd werkelijk iets goed?

Er is natuurlijk een tijd voor plezier en vermaak maar, zoals de Amerikanen nu ontdekken, kennen de landen met een

werkzame bevolking – Oost- en West-Duitsland, Japan en ook andere landen – een voortdurend toenemende economische welvaart. Nieuwe naties met een energieke bevolking komen meer en meer op de voorgrond en dringen voormalige wereldmachten die laks en lui werden op de achtergrond.

In het licht van het voorgaande wordt het tijd dat we onze begrippen over vrije tijd beginnen te reëvalueren.

Wat het „goede leven” inhoudt

„Menig man”, zei Benjamin Franklin eens, „denkt dat hij vermaak koopt, terwijl hij in werkelijkheid zichzelf verkoopt om er slaaf van te worden”. Wanneer een natie zich begint af te stemmen op het zuivere materiële dan tekent deze natie, net zoals elke andere gevallen natie, zijn eigen ondergang.

Wat is er zo verkeerd met het begrip „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen”? Is de aanmaning in het boek der Spreuken „Ga tot de mier, gij luiard! zie haar wegen, en wordt wijs” nu verouderd? En is het onsterfelijke bevel dat de godsdienstleraar Paulus aan Timotheus gaf: „zo iemand niet wil werken, hij ook niet ete”, in de westerse wereld niet langer van toepassing? En wat te denken van de opvatting dat we van ons werk zouden moeten houden? Zijn deze in deze technologische eeuw met werk dat geen voldoening schenkt uit de mode?

Dit zou niet het geval moeten zijn. Waarom is dit dan wél zo? Omdat de mensen trachten te ontsnappen – te ontsnappen aan hun werk en de verantwoordelijkheden van het leven.

Uiteindelijk gaan zij even hard werken aan de een of andere vrijetijdsactiviteit. Misschien hebt u de uitdrukking wel eens gehoord: „Ik ben blij dat mijn vakantie achter de rug is. Nu kan ik bij de baas uitrusten.”

De Amerikanen zijn nu zover dat zij in en voor hun vrije tijd **WERKEN**. Er is maar één probleem: Vrijetijdswerk is bijna helemaal *onproductief*. Het betekent dat er waardevolle tijd en energie verkwest wordt aan doorgaans zelfzuchtige bezigheden – zonder dat deze tijd besteed wordt aan het produceren van iets nuttigs voor zichzelf of voor de samenleving.

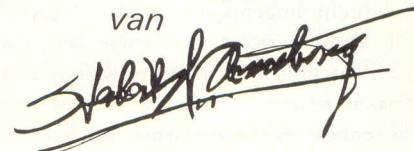
Er is een crisis op komst als een groot gedeelte van de energie van de mensen besteed wordt aan verkwiste vrijetijdsbesteding. Dit is de valstrik waar de Amerikanen ingevallen zijn. In plaats van recreatie te gebruiken om hun geestelijke

accu te herladen teneinde *meer productief* te worden, hebben de Amerikanen ontspanning aangewend als een doel in zichzelf – als een middel om uit de werkelijkheid te ontsnappen.

Met deze levensbeschouwing kan geen natie lang volhouden haar rol als leider in de wereld te vervullen. De Amerikanen en ook wij in West-Europa dienen zorgvuldig na te gaan hoe we onze tijd besteden. Zullen we collectief produceren en leiden of gewoon maar *verbruiken* en bezwijken?

Persoonlijk

van

(Vervolg van pagina 1)

beweegt zich maar traag en komt tijdens de spitsuren bijna helemaal tot stilstand. Volgens onze atlas, die we aan boord van het vliegtuig hebben, telt Saigon ongeveer 1 750 000 inwoners. Maar in Saigon zelf beweert men dat het er nu 4 miljoen zijn. In elk geval vormen de duizenden motorfietsen en auto's een fascinerend schouwspel.

In gezelschap van onze twee Amerikaanse vrienden die in Saigon wonen, verlieten we om kwart over twee vanmiddag ons hotel voor een interview met Dr. Tran-Nguon-Phieu, minister van sociale zaken van de regering van de Vietnamese Republiek.

Ik vroeg Dr. Phieu – hij is een arts – wat het belangrijkste sociale probleem in Vietnam was en welke invloed de oorlog erop had.

„Vluchtelingen”, was zijn onmiddellijk antwoord. „Meer dan één miljoen mensen zijn tengevolge van de oorlog dakloos geworden. En dan zijn er de weeskinderen – kinderen die hun vader in de oorlog verloren hebben. Zij hebben hun moeder nog, maar de meeste moeders die vroeger thuisbleven, moeten nu gaan werken, omdat de mannen in het leger zijn. Ook zijn er nog de weduwen wier echtgenoten gesneuveld zijn. Dit allemaal ontwrict de Vietnamese gezinsstructuur.”

„En”, voegde ik hieraan toe, „wanneer de gezinsstructuur van een land ineens stort, dan is dit het begin van de ondergang van die natie”. Dr. Phieu knikte bevestigend.

Vluchtelingen – vrouwen die hun gezin moeten verlaten en buitenshuis gaan werken – ontwrict gezinsleven – jeugdcri-

minaliteit! Het komt me voor dat ik dit de laatste tijd OVERAL op de wereld aangetroffen heb.

In september van vorig jaar besteedde Indira Gandhi, de premier van India, twintig minuten van ons interview dat een half duurde, om me over het tragische vluchtelingenprobleem in India te vertellen. Elke dag stromen er duizenden dakloze, hulpbehoevende, werkloze – en gewoonlijk analfabete – vluchtelingen over India's grenzen met zowel Oost- als West-Pakistan, die dan door het reeds zo overvolkte India verzorgd moeten worden.

Sinds de Zesdaagse Oorlog van 1967 is het vluchtelingenprobleem in Jordanië steeds acuut geweest. Het enige land dat een vluchtelingenprobleem verwelkomt *en met succes behandelt*, is Israël. Ik was hier sinds enkele jaren enigszins van op de hoogte, maar tijdens mijn wereldreis van afgelopen februari werd het me door mevrouw Golda Meir in grotere details uitgelegd.

Het drugprobleem is ook hier in Vietnam acuut. De verkoop van marihuana (of hasj) is hier verboden. Maar opium is in Vietnam nog een groter probleem en het verbruik ervan verspreidt zich onder de Amerikaanse soldaten zelfs nog sneller dan onder de Zuidvietnamese. Er is tevens een ernstig opvoedings- en onderwijsprobleem in dit land.

Tot nog toe bestond er geen verplicht lager onderwijs, maar een dergelijk programma zal binnenkort ingevoerd worden. Zoals in het verleden zullen vele kinderen van huis weglopen om niet naar school te hoeven. Na twee of drie jaar schoolverzuim wordt dit uiteraard een probleem. Zij kunnen de achterstand met andere kinderen van hun leeftijd niet meer inhalen en vaak is het voor hen onmogelijk naar school terug te gaan en opnieuw te beginnen.

WAARDOOR KOMT DAT? Het menselijk VERSTAND is het mooiste dat we in de materiële schepping kennen. Waarom zijn zoveel mensen geestelijk LUI? Waarom zijn er zoveel mensen die *weigeren* hun verstandelijke vermogens te ontwikkelen? Waarom zijn er zoveel mensen die hun verstand erdoor jagen en het onherroepelijk ruïneren door het gebruik van verdovende middelen en drugs? WAAROM?

Hier, evenals elders, kent men een tragisch tekort aan leerkrachten.

In India bestaat er uiteraard een noodzaak voor méér en *beter* onderwijs.

Medio afgelopen februari bracht ik voor het eerst een bezoek aan Nepal. In de hoofdstad Katmandu had ik, tezamen met de heer Stanley R. Rader, onze adviseur

en raadsman, en de heer Osamu Gotoh, voorzitter van de subfaculteit voor Aziatische Studiën van het college, een heel interessant onderhoud met kroonprins Birendra. Zijn persoonlijke belangstelling gaat ondermeer vooral uit naar een onderwijsprogramma dat hij voor de bergbevolking van Nepal ingesteld heeft. Hij legde me dit programma uit en het kwam me voor dat het uitvoerbaar was. Na mijn onderhoud met de kroonprins besloten we een beperkte gezamenlijke deelname van de kant van het Ambassador College in het onderwijsprogramma van Nepal aan te bieden.

De volgende dag 's avonds werden we door koning Mahendra ontvangen, bij welke gelegenheid ik hem ons aanbod tot samenwerking bekendmaakte, wat hij gaarne aannam. De volgende dag 's morgens werd ik al vóór zeven uur door zijn minister van onderwijs opgebeld om ons aanbod tot samenwerking verder te bespreken. Ik zei hem dat de details verder met de heer Gotoh uitgewerkt konden worden.

Enkele dagen later had ik te Bangkok een ongeveer anderhalf uur durende audiëntie bij koning Bhoemibol van Thailand.

Tijdens deze bewuste audiëntie bij Zijne Majesteit werden de heer Rader, de heer Gotoh en ik vergezeld van mevrouw Soenirat Telan, die naast het welbekende Rama Hotel (geëxploiteerd door Hilton), tevens eigenaresse is van twee of drie andere hotels en andere industriële belangen in Bangkok.

Op dit punt zou ik even van mijn verhaal willen afwijken om u het een en ander te vertellen over deze zeer ongewone en voorname kleine dame. Want zij is inderdaad klein van gestalte. Mijn dochter, mevrouw Beverly L. Gott-Armstrong heeft mevrouw „Soeni” zoals we haar noemden, voor het eerst ter gelegenheid van een banket in Djakarta in december van het vorig jaar ontmoet. Ons gezelschap verbleef toen in het Bali-Beach Hotel, in plaats van een hotel in Djakarta. Op zekere avond boden we evenwel een banket aan in Djakarta. Het werd bijgewoond door zeven of acht top-functionarissen van de Indonesische regering met hun echtgenotes. Terzelfder tijd bracht de koning van Thailand een staatsbezoek aan president Soeharto van Indonesië, en mevrouw „Soeni” had het koninklijk gezelschap naar Djakarta vergezeld. Zij was ook op het banket aanwezig.

Ik had al heel wat heen en weer gereisd en was toen halverwege de tweede van de drie wereldreizen die ik gedurende een

periode van vijf maanden gemaakt heb. Op die bepaalde avond dat we het banket gaven, was ik bijzonder vermoeid. Tezamen met mijn gezelschap vloog ik van Bali naar Djakarta, maar toen ik daar op de luchthaven aankwam, besloot ik dat het onverstandig voor mij zou zijn me nog meer te vermoeien en liet ik me door onze bemanning weer naar Bali terugvliegen. Deze wereldreizen zijn geen pleziertochtjes, maar zware, afmattende beproevingen. Mijn dochter, die me tijdens deze gelegenheden als gastvrouw begeleidde, was met de heer en mevrouw Rader en de heer Gotoh in Djakarta achtergebleven.

Gedurende het banket waren de heer Rader en de heer Gotoh druk in gesprek met de geïnviteerde generaals en regeringsambtenaren, zodat mijn dochter en mevrouw Rader de gelegenheid hadden zich met de dames en mevrouw Telan te onderhouden. Het was tijdens dit banket dat mevrouw Telan er bij mijn dochter op aandrong, op onze volgende reis in februari, in Bangkok een tussenlanding te maken voor een audiëntie bij de koning. Mevrouw „Soeni” zei dat zij graag een banket te mijner eer in het Rama Hotel wilde geven. En zo kwam het dat we een bezoek aan Bangkok brachten en een audiëntie bij de koning hadden.

Tijdens ons bezoek in februari was mevrouw „Soeni” niet alleen gastvrouw ter gelegenheid van het banket te mijner eer, maar voor elke lunch en diner gedurende ons driedaags verblijf in Bangkok.

En wat meer is, zij heeft de koning, te mijner eer, een bijdrage aangeboden, die, naar ik vernam, de tegenwaarde van verscheidene duizenden Amerikaanse dollars beliep, naast vele aandelen in een industriële onderneming waarvan zij eigenares is.

Terug nu naar de audiëntie bij de koning.

Koning Bhoemibol van Thailand is een naar verhouding jonge, ernstige man van ongeveer 44 jaar, die niet alleen een heel diep gevoel van medeleven heeft voor zijn volk en de vele ernstige problemen waar het mee te kampen heeft, maar ook hartstochtelijk verlangt het te helpen en de levensomstandigheden van zijn onderdanen te verbeteren.

Sedert de dageraad der historie zijn er in verschillende naties vele staatshoofden geweest die zich voor publieke weldoeners hebben uitgegeven, maar zich in werkelijkheid slechts om hun *eigen* belang bekommerd hebben. Te veel politici denken in de eerste plaats aan hun eigen welzijn. Maar hier was een koning die een diep

en hartstochtelijk verlangen had het lot van zijn volk te verbeteren. De toestanden in deze wereld zijn echter nu zo geworden dat géén koning, heerser, president of eerste minister met een toverstaf kan zwaaien, en een-twee-drie het analfabetisme, de armoede, de ziekte en de vuilheid waarin zijn volk verkeert, kan veranderen in een toestand van uitstekende algemene gezondheid, juiste kennis en begrip, de juiste levenswijze, welvaart, en moreel, geestelijk en intellectueel welzijn.

Ik herhaal, het is allemaal begonnen met het gebeuren van de „verboden vrucht,” zo'n 6000 jaar geleden. Degenen die van deze episode, die de loop der geschiedenis zou bepalen, niets willen weten en niet *begrijpen*, zullen in gebreke blijven de toestanden in de wereld van tegenwoordig te begrijpen – en zullen daar derhalve geen oplossingen voor vinden!

Ik ontdekte dat Zijne Majesteit al enigszins op de hoogte was van het wereldomvattende algemene ontwikkelings- en voorlichtingsprogramma dat van het Ambassador College uitgaat. In het begin van ons gesprek had ik al gewag gemaakt van de medewerking die we koning Mahendra van Nepal aangeboden hadden met het oog op de opleiding van leerkrachten voor de geïsoleerd wonende bergbewoners in zijn land. En ik zei dat ik gehoord had dat er een gelijkaardig probleem bestond om in de onderwijsbehoeften van de bergbewoners van Thailand te voorzien.

De koning legde me evenwel onmiddellijk uitvoerig het verschil tussen de toestanden in Thailand en Nepal uit. Hij zei dat er aanzienlijke bedragen door zijn regering besteed werden – en zelfs financiële hulp van de Amerikaanse regering – maar dat al de officiële regeringsprogramma's ondoeltreffend waren. Hij onderstreepte met nadruk, maar ook met droefheid dat de gelden, mankracht en andere middelen in feite *verspild* werden.

Laat me op dit punt hier nog aan toevoegen dat, waar koning Mahendra van Nepal als een absolute monarch regeert – zijn macht is onbepaald – de koning van Thailand daarentegen aan het hoofd van een constitutionele monarchie staat. Hoewel zelfs Zijne Majesteit nagenoeg door zijn volk aanbeden wordt, wordt de regering door het volk verkozen en is de macht van de koning daarom enigszins beperkt, ofschoon hij waarschijnlijk wel wat meer macht bezit dan de Britse koninklijke troon.

Gedurende meer dan anderhalf uur stortte de koning vervolgens bij mij zijn

hart uit en vertelde hij mij over de deerniswekkende en tragische problemen waarmee een belangrijk gedeelte van de bevolking – vooral de bergbewoners – te kampen heeft. Hij heeft zich vaak onder hen bewogen om hun levensomstandigheden uit de eerste hand, met zijn eigen ogen, te kunnen zien, en met hen te kunnen praten.

Hij wilde ons speciaal van het principe doordringen dat er in zijn land geen academisch of technologisch standaardonderwijsprogramma op doeltreffende wijze van bovenaf kon worden opgelegd en uitgevoerd. Eerst moeten de grondslagen gelegd worden, zei hij, en hulp moet van onderaf op *praktische, toepasselijke*, en FLEXIBELE MANIER gegeven worden. Hij toonde aan hoe ondoordacht hoogleraren in de landbouwkunde en veeteelt de manier waarop ze werken in academische of latijnse terminologie uitleggen. In plaats daarvan zouden zij de methodes moeten demonstreren door rechtstreeks met de mensen te werken.

„De mensen die geholpen worden, moeten het gevoel hebben er zelf deel aan te hebben”, vervolgde hij. „Ik wil hen helpen *zichzelf te helpen*.”

Op dit punt in het gesprek gekomen zei ik dat ik persoonlijk altijd geloofd had in het principe de mensen op de been te helpen – hen voldoende hulp te geven zodat zij in staat zijn verder op eigen benen te staan.

„Dat is precies wat ik bedoel”, zei de koning.

Wat het onderwijs van de bergbevolking van zijn land betreft, verklaarde Zijne Majesteit dat er geen moeilijkheid bestond om leerkrachten op te leiden of hen naar de bergstreken uit te zenden. „De moeilijkheid is hen daar te houden!” riep hij uit. Maar heel weinig mensen zijn bereid dit offer te brengen. De officiële regeringsinstanties geven blijkbaar niet graag de ondoeltreffendheid van hun programma toe.

Vervolgens zei de koning: „Wat we nodig hebben om het volk te helpen is een praktisch, bruikbaar programma en geschikt, efficiënt personeel om dit programma uit te voeren. Eerst dan zouden de hiervoor uitgetrokken gelden van pas komen”.

Vervolgens verraste hij mij door met ontroerde stem te zeggen: „De regering van de Verenigde Staten kan mij met louter financiële hulp niet helpen. Mijn regering kan mij niet helpen! Meneer Gotoh, ú kunt mij niet helpen! Meneer Rader, ú kunt mij niet helpen! ALLEEN MENEER ARMSTRONG KAN MIJ HELPEN!”

Hij gaf toe dat zijn volk niet alleen

door hun analfabetisme gehandicapt wordt, maar ook door de cultuur die zij van hun voorouders geërfd hebben. Door de meer dan 4000 jaar oude culturele erfenis – die aanleiding heeft gegeven tot vele geboden, rituelen, taboes en dergelijke, zonder er zelfs ook maar de redenen van te begrijpen – zullen zij niet in staat zijn hun handelwijze én hun denkwijze over zichzelf ten overstaan van het heelal te veranderen.

Gedurende al die tijd dat de koning met ons over deze tragische problemen sprak, moest ik telkens denken aan de vele, véle streken ter wereld waar deze problemen even groot zijn. Op vele plaatsen zouden er wel drie generaties nodig zijn – niet alleen om kennis *bij* te brengen maar ook om de mensen van hun oude, verkeerde kennis *af* te brengen – vóórdat men kan beginnen tweederde van de mensheid werkelijk te helpen! Ik moest denken aan Caïro en aan de deerniswekkende toestanden die ik elders in Egypte gezien heb. Ik moest denken aan koning Hoessein van Jordanië die óók een diep verlangen heeft om zijn volk te helpen en het lot van zijn onderdanen te verbeteren. Ik moest denken aan de ontelbare MILJOENEN mensen in India, China en de Sovjet-Unie en de tragische levensomstandigheden waarin ze zich bevinden. Ik moest ook denken aan weer andere miljoenen in Indonesië, Afrika en Zuid-Amerika!

En toen dacht ik aan AMERIKA, Groot-Brittannië en de landen in EUROPA! De welvaartslanden! Maar zijn ONZE mensen gelukkig? Ik moest denken aan de protestbetogingen, de onlusten, het geweld. Ik moest denken aan de misdaad – en hoe de zeden in onze landen in een drekkerige, stinkende modderpoel zijn beland – hoe ons gezins- en familieleven ontwricht wordt. Onze beschaving ondergaat géén vooruitgang, integendeel – zij DEGENEREERT!

En nu keer ik weer terug naar mijn onderhoud hier in Saigon met Dr. Tran-Nguon-Phieu, minister van sociale zaken van de Vietnamese Republiek.

„Hoe stelt u zich de problemen in verband met de sociale voorzieningen voor, indien de oorlog nu tot een einde zou komen – of als we vooruitzien naar de zomer van 1972, wanneer volgens president Nixon al de Amerikaanse troepen teruggetrokken zullen zijn?” vroeg ik hem.

„Die zullen nog verergeren”, was zijn somber antwoord.

Ik sprak over de toestanden in de wereld

zoals ik ze gedurende drie wereldreizen had kunnen vaststellen. Ik zei dat de toestanden op de drie campussen van het Ambassador College geheel ANDERS zijn. En ik bracht ter sprake dat deze weerzinwekkende toestanden – dit huizenhoge kwaad dat de mensheid in zijn greep houdt – niet het gevolg zijn van analfabetisme en gebrek aan onderwijs, maar wel van het SOORT van onderwijs. Ik haalde aan hoe de Moderne Wetenschappen ongeveer 170 jaar geleden naar voren getreden waren om de wereld door steeds toenemende kennis en wetenschap te redden, maar hoe intussen menselijke ellende, kwalen en gebreken toegenomen zijn in precies dezelfde verhouding als ook de kennis toegenomen is.

„Hoe komt dat?” vroeg hij.

„Dit is allemaal het gevolg van de ONTBREKENDE DIMENSIE in het onderwijs”, antwoordde ik.

DE VIETNAM OORLOG

(Vervolg van pagina 7)

20 000 man Amerikaanse troepen in Vietnam ingezet.

Stap 11: December 1963: President Johnson zond een Nieuwjaarsboodschap naar Generaal Minh van Zuid-Vietnam, die gedeeltelijk luidde: „... nogmaals zeg ik u de krachtige steun van mijn land aan uw regering en uw volk toe”. In de 18 maanden die volgden vonden er tien regeringswisselingen plaats in Saigon, waarvan elke meer gedesorganiseerd was dan de vorige. Toch hield minister McNamara vol dat het „grootste deel” van de Amerikaanse troepen tegen het eind van 1965 teruggetrokken zou worden.

Stap 12: In juli 1964 bedroegen de Amerikaanse „adviseurs”-troepen 23 000 man. Het Zuidvietnamese leger smolt weg. In die winter was het geslonken tot maar iets meer dan 200 000 man. Velen deserterden of liepen over naar de Viet Cong. Op 5 augustus verzocht president Johnson het Congres een gezamenlijke resolutie op te stellen „om de handhaving van de internationale vrede en veiligheid in Zuid-oost-Azië te bevorderen”. Er vond een debat plaats. Maar het werd duidelijk dat paragraaf 2 van de gezamenlijke „Golf van

Hij wilde weten wat deze „Ontbrekende Dimensie” was.

„Wilt u dat *werkelijk* weten?” vroeg ik hem.

De minister, zijn secretaris en onze twee Amerikaanse vrienden wilden het allemaal horen.

Het heeft allemaal z'n oorsprong in de episode van de „verboden vrucht”, zei ik. „Bent u er zeker van dat u dit uitgelegd wilt hebben?”

Ja, ze wilden het horen.

Ik legde het hen uit. Ik heb het in voorgaande nummers al eerder uitgelegd. Zij waren allemaal onder de indruk gekomen, en niemand probeerde me tegen te spreken of te weerleggen wat ik gezegd had. Als u mijn vorige uiteenzetting in deze kolommen nog niet gelezen hebt, zult u een voorgaand nummer van dit tijdschrift moeten aanvragen. Maar ik weet bij ondervinding dat de meeste mensen de ECHTE WAARHEID niet willen horen! En u? Wilt u ze horen? □

Tonkin-Resolutie” de president de bevoegdheid verschafte troepen naar Vietnam te zenden en ook Noord-Vietnam te bombarderen. Tegen het einde van 1964 waren er 23 000 Amerikaanse manschappen in Vietnam. Tegen het einde van 1965, toen alle Amerikaanse troepen teruggetrokken hadden moeten zijn, waren er 181 000.

Stap 13: De tactiek van vergeldingsaanvallen werd beëindigd. De tactiek van aanvallen om de communistische hulp vanuit het noorden af te snijden ving aan – als gevolg van een communistische aanval op Pleiku waarbij 8 Amerikanen gedood en 126 gewond werden. „Escalatie” werd een nieuw woord in het Vietnamese woordenboek. Meer en meer Amerikaanse vliegtuigen werden bij de aanvalsvluchten betrokken. Op het eind van 1965 bedroeg het Amerikaanse dodencijfer 1365, vergeleken met 145 over geheel 1964.

Stap 14: 29 juni 1966: De luchtoorlog ging een nieuwe fase in. Hanoi werd voor de eerste keer aangevallen. Kreten van „escalatie” en afkeuring stegen op in de VS en over de hele wereld. Op het eind van 1966 hadden de gevechten enorme proporties aangenomen. De VS hadden bijna 370 000 man in het gevecht gebracht, de Zuidvietnamezen 617 000 en de Communisten 287 000. Maar de VS hadden nog steeds niet geleerd HOE deze soort oorlog gevoerd moest worden. In 1966 werden 5008 Amerikanen gedood en 30 093 gewond. Op 15 maart 1967 legde Henry Cabot Lodge zijn ambt neer en Ellsworth Bunker volgde hem op als

Ambassadeur in Zuid-Vietnam. Het protest in de VS nam toe. In 1967 werden er 9 378 Amerikanen bij gevechten gedood!

Stap 15: De vredesbesprekingen te Parijs begonnen in mei 1968. Op 31 oktober 1968 gaf president Johnson opdracht alle Amerikaanse lucht-, scheeps- en artilleriebombardementen op Noord-Vietnam te stoppen, in de hoop dat de Viet Cong tot bredere en meer intensieve vredesbesprekingen te Parijs gebracht zou worden. In 1968 waren de Verenigde Staten, volgens Ambassadeur Bunker, eindelijk voorbereid het SOORT oorlog te voeren waartegenover zij zich geplaatst zagen – de Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen werden uitgerust met het juiste soort geweren en ander materieel. Vanaf deze tijd werd de Amerikaanse krachtsinspanning doeltreffend. De maximum deelname van Amerikaanse troepen lag rond 543 000 man in begin 1969.

Stap 16: Op 3 april 1969 bedroeg het dodencijfer van Amerikaanse soldaten 33 641 (over een periode van 8 jaar). Dit waren er 12 meer dan er in de Koreaanse oorlog vielen. In juni 1969 hielden de presidenten Nixon en Thieu een conferentie te Midway en kondigden aan dat over een bepaalde periode 25 000 soldaten teruggetrokken zouden worden. In september kondigde de president aan dat tegen het einde van het jaar nog 35 000 man teruggetrokken zouden worden. Volgens Ambassadeur Bunker waren de Zuidvietnamezen sterker aan het worden en meer en meer in staat op eigen benen te staan. Op het eind van 1969 waren er in de bijna 9 jaar durende gevechten bijna 40 000 Amerikanen gesneuveld.

Stap 17: In 1970 begon de de-escalatie en de invasie van Cambodja. In dit jaar daalde het aantal troepen dat nog in Vietnam was tot onder 400 000 man. Het aantal vliegtuigen dat tot aan het begin van dat jaar verloren ging bedroeg 6 333 met een geschatte waarde van 6 à 7 miljard dollar. Nieuwe Noordvietnamese aanvallen overrompelden de Laotiaanse troepen in de Vlakte der Kruiken. De terugtrekking van nog meer Amerikaanse troepen werd aangekondigd. De Cambodjanen vroegen om militaire bijstand. Op 1 mei drongen Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen communistische schuilplaatsen in Cambodja binnen, daarmee wijdverspreide protesten en demonstraties tegen de VS op gang brengend. De ramp op de Kent State University was slechts één incident. In juni herriepte de Senaat de Golf van Tonkin-

Resolutie. De VS concentreerde al haar B-52 aanvallen op Laos, hoofdzakelijk op de Ho Tsj Minh-route mikkend.

Stap 18: Heden zijn gedeeltes van de Ho Tsj Minh-route afgesneden (de Noord-vietnamese aanvoerroutes). Alle Amerikaanse soldaten zijn, volgens Ambassadeur Bunker uit Cambodja en Laos weg. Hij is van mening, dat we ongeveer het moment bereikt hebben dat de Zuidvietnamezen het alleen af kunnen – waarschijnlijk met Amerikaanse steun uit de lucht. Hij vertelde ons dat naar zijn mening alle Amerikaanse troepen halverwege 1972 uit Vietnam weg zullen zijn, overeenkomstig president Nixons doelstellingen. Gevraagd of de protesten, demonstraties en rellen tegen de oorlog – en de komende presidentsverkiezingen van 1972 een snellere terugtrekking bewerkstelligd hadden dan anders zou hebben plaats gehad, zei hij dat dat naar zijn mening niet het geval was – dat sinds 1968 zulke vorderingen zijn gemaakt dat we daar weggaan zo gauw als de omstandigheden het in Vietnam het mogelijk maken.

Er stond voor ons een ontmoeting met president Thieu op het programma voor donderdagmorgen, 18 maart. Maar op de donderdagmorgen stoven de journalisten en fotografen ons hotel te Saigon uit – er was een algemene nieuwsstop – er verschenen geen kranten, president Thieu had kennelijk Saigon plotseling verlaten en wij zelf haastten ons naar het vliegveld en vertrokken uit Saigon. De Zuidvietnamezen hadden in Laos weer een stelling prijsgegeven en vele van hun manschappen werden per helikopter door de lucht teruggehaald, na vijf dagen vechten zonder slaap.

Samenvatting: De oorlog heeft de VS meer dan 125 miljard dollar gekost.

De Amerikaanse verliezen: 54 000 man gedood door allerlei oorzaken (meer dan 44 500 gesneuveld bij gevechten). Totaal aantal oorlogsverliezen rond 350 000.

Meer dan 7 400 vliegtuigen, straaljagers en helikopters verloren door gevechten, ongelukken of slijtage.

Naar schatting meer dan 720 000 man communistische troepen gedood. Meer dan 120 000 man van de Zuidvietnamese troepen gedood – plus dat ongeveer 325 000 Zuidvietnamese burgers omgekomen zijn.

Nu eindelijk, ONDERTUSSEN!

Toen de Verenigde Staten voor het eerst betrokken raakten, bleek het dat Maleisië, Singapore en Indonesië (met een bevolking van 125 miljoen) op de rand van het communisme stonden.

In die tijd bleek het dat, als Zuid-Vietnam in handen van de communisten viel, die andere landen één voor één zouden vallen. Australië zou het volgende land zijn. EN DE WEG ZOU GEPLAVEID ZIJN VOOR EEN COMMUNISTISCHE INVASIE VAN DE VERENIGDE STATEN – EN EEN GROOTSCHEEPSE KERNOORLOG DIE DE STEDEN EN MINSTENS EEN DERDE VAN HET HELE VOLK – ONGEVEER 70 MILJOEN BURGERS VAN DE VERENIGDE STATEN – ZOU Vernietigen, een directe dreiging zou zijn geworden!

En DAT was de werkelijke reden van de verwikkeling van de Verenigde Staten in Vietnam!

Is het beter de levens van 54 000 soldaten te moeten verliezen dan 70 miljoen levens van burgers, vrouwen en kinderen evenals soldaten – en dan slaven van het communisme te worden?

Welke keuze?

En DAT was de werkelijke oorzaak van de verplichtingen die de Verenigde Staten ten opzichte van de Zuidvietnamezen op zich had genomen.

WAAROM dit niet verklaard en duidelijk gemaakt werd aan het Amerikaanse publiek, is mij een raadsel! WAAROM de meeste officiële verklaringen spreken over hun verplichtingen nakomen – hun woord gestand doen – zodoende de mensen laten veronderstellen dat de VS de Zuidvietnamezen alleen maar een soort van dienst bewijzen, kan ik niet begrijpen.

WAAROM zo vele Amerikaanse regeringsfunctionarissen – zowel Democraten als Republikeinen – deze hele zaak niet aan het publiek hebben duidelijk gemaakt, kan ik absoluut niet begrijpen.

Maar nu zijn de VS, zoals Ambassadeur Bunker zei, in staat met eer terug te trekken – na hun verplichtingen te hebben nagekomen – en de Zuidvietnamezen achter te laten nu ze in staat zijn de Rode druk naar het Zuiden te weerstaan.

De Verenigde Staten zijn nu bezig zich terug te trekken – maar het is NIET een oorlog die zij gewonnen hebben – dat is ook nooit de bedoeling geweest. Het was een oorlog om de communisten te beletten meer landen in zuidelijke richting te bezetten. En van nu af aan is dat bereikt.

En ondertussen heeft premier Lee Kuan Yew van Singapore het gevaar van een communistische overrompeling uitgeschakeld.

En ondertussen – heeft de militaire regering van president Soeharto in Indonesië een eind gemaakt aan de onmiddellijke dreiging van een communistische

machtsovername in dat op twee na dichtst bevolkte land van de vrije wereld.

En DAT is het verhaal over Vietnam.

Het is hoog tijd dat het verteld wordt om de HELE WERELD INZICHT te verschaffen! □

Interview met Ellsworth C. Bunker

(Vervolg van pagina 8)

ARVN in staat zal zijn onbarmhartige en meedogenloze vijanden die de duidelijke bedoeling hebben het land en het volk in hun macht te krijgen, te weerstaan. De Ambassadeur was vol vertrouwen dat de gehele inspanning in Zuid-Vietnam doeltreffend is geweest om het Vietnamese volk te helpen vermogens te ontwikkelen hun eigen zaken te behartigen en militair, politiek en economisch stabiel en sociaal rechtvaardig te worden.

Amerikaanse terugtrekking – 1972?

Op dat ogenblik vroeg ik de Ambassadeur of er naar zijn mening zo'n repatriëring van Amerikaanse strijdkrachten – die voor juni 1972 op het programma staat – zou plaatsvinden, als er geen krachtige anti-Vietnam belangengroepen in de Verenigde Staten waren geweest en als er geen verkiezing op komst was in november 1972.

De Ambassadeur verzekerde ons dat naar zijn mening de repatriëring van de Amerikaanse strijdkrachten goed getimed was. Dat wil zeggen de Amerikanen zouden onder alle omstandigheden op of rond die tijd teruggestuurd worden, wegens het succes van de eerdere Amerikaanse inspanningen en het succes van het gehele vietnamiseringsprogramma. Hij was er ook van overtuigd dat het tijdschema van de President niet beïnvloed werd door de verkiezing in 1972 of door de nogal luidruchtige afkeer van de oorlog.

De Ambassadeur eindigde met te stellen dat hij vol vertrouwen was dat de VS, als zij voorgaan hun gedragslijn met vertrouwen, vastberadenheid en moed te volgen, zij hun doel zullen bereiken: een vrije keus voor het volk van Zuid-Vietnam en uiteindelijk een rechtvaardige vrede.

Hij legde nog eens de nadruk op het belang dat de VS de geloofwaardigheid van hun verplichtingen aantonen en dat zij bereid zijn de verantwoordelijkheden van macht te aanvaarden. □

IN DIT NUMMER

★ **EINDELIJK – DE ECHTE WAARHEID OVER DE OORLOG IN VIETNAM!**

Waarom heeft in 11 jaar geen enkele Amerikaanse regering het volk doen begrijpen waarom de Verenigde Staten in oorlog zijn – waarom er geen doel of plan is geweest om te winnen – en waarom de VS nu eindelijk bezig zijn terug te trekken? Lees dit speciaal verslag over Vietnam, blz. 2.

★ **EXCLUSIEF ONDERHOUD TE SAIGON MET ELLSWORTH C. BUNKER**

Op voorstel van Ellsworth C. Bunker, Ambassadeur van de Verenigde Staten in Zuid-Vietnam, vloog de heer Herbert W. Armstrong naar Saigon, vergezeld door de heer Stanley R. Rader, algemeen adviseur van Ambassador College. De heer Rader maakte aantekeningen van dit onderhoud. Zie blz. 7.

★ **DE EUROPESE GEMEENSCHAP – OPKOMST VAN EEN WERELDKOLOSSUS**

Belangrijke, historische gebeurtenissen doen West-Europa van gedaante veranderen. Maar de meeste Amerikanen zijn zich van de verandering ten aanzien van wat er gebeurt niet bewust. Het wordt tijd voor een egocentrisch Amerika om wakker te worden – voordat zijn bondgenoten zijn vijanden worden. Zie blz. 9.

★ **EEN WERELD VAN ZALIG NIETSDOEN?**

Een maatschappelijke ziekte maakt zich snel van Amerika en de Westerse wereld meester – verkeerd bestede tijd. Vooral de Amerikanen hebben meer vrije tijd. En té velen besteden die vrije tijd aan „spelen”. Zie blz. 17.

★ **DE GROTE SST-RACE**

In de Verenigde Staten heeft de SST aanleiding gegeven tot een scherpe controverse tussen milieubeschermers en industriëlen. Engeland, Frankrijk en de Sovjetunie hebben al besloten dat ze supersonische verkeersvliegtuigen gaan bouwen. Zie blz. 19.

★ **DE „JEZUS-TRIP”**

Zij hebben lang haar. Zij dragen een baard en sandalen. Men zegt dat zij de „bloemenkinderen” zijn die zachtmoedigheid en barmhartigheid nastreven. Zij hebben het vaak over Christus. En ze weten niet eens waar ze het over hebben. Zie blz. 24.